Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 339 3. juni, 2014] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

STØT SLAGTERIARBEJDERNE

NEJ TIL FYRINGER OG NEDSKÆRINGER

Slagteriarbejderne, de hospitalsansatte og os alle – det er os, der kommer til at mærke følgerne af de nyeste angreb fra regering og arbejdsgivere.

1 **Danish Crown** vil lukke slagteriet i Rønne, fyre de knapt 200 ansatte og i stedet sende knapt 9.000 svin om ugen med skib til andre slagterier.

Som så mange gange tidligere, når Danish Crown lukker slagterier, bruger de anledningen til at undergrave de ansattes overenskomst.

Slagteriarbejderne i Rønne har sagt Nej til en lønnedgang på 8 pct. **Læs mere side 3.**

2 **Hospitalerne** skal spare milliarder i budgettet for 2014. Alene i Region Hovedstaden skal der spares ca. 700 mill. kroner.

For de ansatte vil det betyde fyringer. Og at resten skal løbe stærkere.

For patienterne vil det "betyde længere ventetid, flere fejl og dårligere kvalitet i behandlingen," siger Morten Freil fra foreningen Danske Patienter.

3 **Regeringens "vækstplan"** betyder endnu flere tilskud til arbejdsgiverne bl.a. i form af skattelettelser.

Nogle af de mest CO2-udledende firmaer slipper billigere i el-afgift. Og pengene tages fra en fond, der skulle sikre omstilling til mere klima-venlig elproduktion. **Læs mere side 2.**

Løkkes verden

Løkkes privatforbrug for andres penge symboliserer på mange måder, hvad der sker i samfundet.

Danish Crowns 3 direktører, som tilsammen tjener 26 mill. kr. om året, kræver, at slagteriarbejdere, der tjener en brøkdel, skal betale for at drive slagteriet videre.

Staten giver milliard-tilskud til banker og arbejdsgivere for at "få gang i væksten" – samtidig med at virksomhederne har over-kapacitet.

Erhvervslivet kræver tilskud og skattelettelser, selv om de har milliard-overskud.

I Lars Løkkes verden er alt dette helt naturligt. For de fleste andre er det udtryk for et vanvittigt samfund.

Vanviddet kan kun stoppes af kollektiv, organiseret modstand.

Det starter med at protestere, demonstrere og strejke mod nedskæringerne og til støtte for slagteriarbejderne.

KLASSEKAMP I KINA

25 år efter oprøret på Den Himmelske Freds Plads ser vi igen store og voldsomme strejker i Kina.

Læs side 8 & 9

EFTER EU-VALGET

Utilfredsheden med magthaverne går både til højre og til venstre.

Læs side 10 & 11

GAME OF THRONES

Et spejl på vores virkelighed?

Læs side 13

Vækstplan "Danmark ud af krisen"

Milliarder til arbejdsgiverne – uden sikkerhed for jobs

Regeringen har fremlagt en vækstplan, som lige så godt kunne være fremlagt af en Løkke-regering.

Af Anders Bæk Simonsen

Planen indeholder ingen bud på, hvor mange jobs den kan skabe. Den giver skatterabatter til investorer og finansieres i høj grad af de midler, der skulle bruges på grøn omstilling.

Et rosenrødt billede

Det første, der slår én, når man ser på vækstpakke 2014, er den lidt besynderlige titel: "Danmark helt ud af krisen – Virksomheder i vækst". I indledningen slås det fast, at Danmark "er sluppet mere nænsomt gennem krisen end mange andre lande".

Det er på den ene side rigtigt, at dansk økonomi sammenlignet med 2009 er i bedring. Men at vi skulle være sluppet igennem krisen, er noget af en påstand. Regeringens egne prognoser for væksten i 2014 er på 1,6 procent og dermed befinder vi os stadig i recession.

Når det så er sagt, er det rigtigt, at dansk økonomi er i bedring de sidste par år. Så mens de fattigste 10 procent af befolkningen i dag har en lavere indkomst end i 2002, har de store danske eksportfirmaer tjent styrtende.

Ifølge Cevea har de danske virksomheder opsparet 225,9 mia. kroner siden 2009 uden reelt at investere i ny produktion og maskiner.

Vækst for enhver pris

Hovedproblemet for Finansministeriet er den lave produktivitet. Løsningen er, at den skal øges. Vækstpakken er det første initiativ, der kommer i kølvandet på produktivitets-kommissionens endelige anbefalinger – og det lugter den også af.

Reaktionerne på vækstplanen har været overvejende positive fra dansk erhvervsliv, selv om de ikke mener, at planen er ambitiøs nok. (Men det gør de jo aldrig.)

Vækst og produktivitet for dansk erhvervsliv skal ske på bekostning af miljøet, ved at begrænse muligheden for frit valg af videregående uddannelse.

Det "tilbud" som slagteriarbejderne fik om, at en bestemt del af deres løn skulle gå til et "medarbejder-investeringsselskab", skal udbredes. Endelig skal der gives skatterabatter til investeringer i danske virksomheder.

Sådan lyder en del af forslagene (se overblik i artiklen nederst).

Grøn omstilling annuleret

Direktør for brancheorganisationen Dansk miljøteknologi, Jørn Jespersen, påpeger, at regeringen tager penge, der skulle være brugt til grøn teknologiudvikling som kompensation for øget CO2 udledning, som følger af vækstpakken.

Reserver til grøn omstilling fra i år og i 2015, 2016 og 2017 er inddraget. Fra 2015-2017 drejer det sig om 268 mio. kr.

Jørn Jespersen udtaler, at "med denne prioritering viser regeringen, at den prioriterer vækst over grøn omstilling".

Ingeniøren skriver, at tilbagerulning af forsyningssikkerhedsafgiften ifølge regeringens egne tal alene vil øge C02-udslippet med næsten 2 mio. tons frem til 2020. Nedsatte el-afgifter vil ligeledes øge CO2 udledningen.

Ingen sikring af jobs

De fagforbund, som organiserer arbejdere inden for industri og produktion, har også taget godt imod pakken. Sænkelsen af energiafgifterne har været et højt ønske hos Dansk Metal og 3F. Deres vurdering er at disse afgifter har kostet arbejdspladser og bare flytter forurening ud af landet.

Det er de samme argumenter, man har hørt fra borgerlige kanter. I dette tilfælde står Dansk Metal og 3F på den forkerte side sammen med dansk erhvervsliv.

Det er ikke gennem alliancer med dansk erhvervsliv, at man sikrer jobs og bedre klima, men ved kamp for krav om massiv grøn omstilling, der kunne skabe tusindevis af klimajobs.

Dog er fagforbundene heller ikke helt sikre på, at pakken vil føre til jobs. Forkvinden for FTF, Bente Sorgenfrey, siger, at det er vigtigt, at de forbedrede vilkår for virksomhederne fører til nye jobs i stedet for "ekstra gevinster til aktionærerne". Lignende efterspørgsel af konkrete jobskabende initiativer kommer fra LO's Harald Børsting.

FOA alene om faglig kritik af vækstpakken

Den mest entydige kritik af vækstpakken kommer fra FOA's Dennis Kristiansen. Han påpeger, at krisemedicinen med flere lettelser i afgifter og skatter er mere af den samme medicin, selv om den ikke har resulteret i flere jobs hidtil.

Han kalder det "sølle", at pakken ikke indeholder indsatser over for social dumping, som ellers kunne skabe mere tryghed, vækst og øget beskatning i Danmark.

Kritikken af vækstplanens manglende jobskabelse bakkes op af Enhedslistens Frank Aaen. Han peger på, at de skattekroner, som regeringen vil poste i fonden Dansk Vækstkapital, ikke går til jobskabelse i Danmark, men til at garantere investeringer gennem venturefonde i hele Europa, hvor der er forventning om højere afkast.

Enhedslisten vil i stedet skabe en grøn investeringsfond på 5 mia. kr. med midler fra pensionsselskaberne. Den skal udlåne til virksomheder, der skal stå for klimatiltag og grøn omstilling, og dermed skabe 5000 jobs.

Et udmærket reformkrav, der desværre ser bort fra den kapitallogik, som også pensionskasserne opererer under.

Det er kun et år siden, at pensionskasserne udtalte: "Vi gør, hvad vi kan for at investere grønt – hvis det kan betale sig". En grøn omstilling kommer altså ikke uden et opgør med kapitalens overherredømme.

Hvad indeholder vækstplanen?

Vækstplanen, der hedder "Danmark helt ud af krisen – Virksomheder i vækst" består af 89 større og mindre initiativer.

Af Anders Bæk Simonsen

De fleste initiativer retter sig mod rammerne for små og mellemstore virksomheder samt få store poster, der primært retter sig mod produktionsvirksomheder i Danmark.

Den største post i planen er en lempelse PSO-afgifterne med 5,8 mia. kr. for virksomheder. Det er en afgift på el, som går til at dække nye energiteknologier der ikke kan klare sig på markedsvilkår (hovedsagligt tilskud til vedvarende energi).

Planen vil i alt koste 10 mia. kr. i perioden 2014 – 2020. I samme periode vil velstanden ifølge regeringens beregninger øges med 6 mia. kr.

Regeringen vil sætte ind på fire områder

1) Det skal være nemmere og billigere at være virksomhed i Danmark. Planen sigter mod at lette de administrative byrder for virksomheder, forenkle regulering på fødevarer og miljøområdet og endelig afgiftsnedsættelser.

2) Regeringen vil styrke adgangen til finansiering for virksomhederne ved at forlænge specielle låneordninger rettet mod små og mellemstore virksomheder og ved at give skattefordele ved investeringer i disse virksomheder. Særligt mindre firmaer, der ikke er børsnoteret, opnår fordele ved, at en investering i et sådant firma kan fratrækkes 650.000 kr. i skat og den endelige beskatning af overskuddet sænkes fra 22 pct. til 15 pct.

3) Regeringen ønsker at opnå lavere priser for virksomheder og husholdninger primært ved at skabe mere konkurrence og effektivisere udvalgte brancher – særligt forsyningssektoren og serviceerhverv. Konkurrencelovgivningen skal skærpes og byggeriet skal være mere produktivt og billigere ved at droppe nationale standarder for byggeri og bringe dem i overensstemmelse med internationale standarder.

4) Danmark skal ifølge regeringen have dygtigere medarbejdere og avanceret produktion. Det skal opnås ved at styrke den internationale rekruttering, mere og bedre voksen- og efteruddannelse, investering i forskning og innovation og øget kvalitet og relevans i de videregående uddannelser. Fx vil regeringen "mere aktivt regulere antal af studiepladser på de videregående uddannelser".

Det mener vi

Kan slagteriarbejderne vinde?

Danish Crown kan stoppes. Ikke alene af de 190, der er ansat i Rønne, men hvis slagteriarbejdere på flere andre slagterier strejker.

Dette enkle argument forsøger Internationale Socialister at vinde – især over for slagteriarbejderne selv, men også bredere på venstrefløjen. Hvorfor?

Appeller virker sjældent

Mange fokuserer på hvad *alle mulige andre* end slagteriarbejderne skal gøre – politikere, Danish Crown, "fremtidige investorer", kommunen osv. – folk, som ikke hidtil har vist nogen *som helst* interesse for arbejdernes ve og vel.

Når SF's formand, Pia Olsen Dyhr, spørger *"Hvornår vågner Danish Crown op til deres ansvar?"*, så svarer Danish Crown (som andre arbejdsgivere), at de kun har ansvar over for deres aktionærer.

Hvis arbejdsgivere som Danish Crown skal tage andre hensyn, så gør de det kun, hvis de bliver tvunget til det.

Ingen kan vinde alene

"Det første sted, der går ned i løn, får konsekvenser for resten af landet," siger Benno Gøtterup, slagteriarbejder og tidligere tillidsmand i Rønne. Derfor har han og kollegerne sagt Nej til at gå ned i løn.

Det er et solidarisk svar, der er kommet fra Rønne. De har sagt nej, fordi det ville ramme alle deres kolleger.

Nu er det op til slagteriarbejdere i resten af landet, om de vil besvare solidariteten og gå i sympatistrejke.

Lærerne kunne ikke vinde alene over regeringen. Men sympatiaktioner fra andre offentligt ansatte kunne have stoppet regeringens angreb.

I disse år kan man sjældent vinde alene. Man står langt stærkere, hvis man forsøger at involvere andre.

Strejke giver styrke

En strejke kan ændre magtforholdene mellem arbejdsgivere og arbejdere på en måde, som intet andet kan. Chefernes selvtilfredse management-smil bliver afløst af usikkerhed.

Det er det stærkeste våben mod arbejdsgiverne, fordi det fratager dem kilden til deres profit.

I hverdagen ser vi tit hinanden som konkurrenter på arbejdspladsen. I en strejke finder vi styrke i at være sammen – fx om at komme ud til andre arbejdspladser, samle penge ind osv.

Nogen må tage initiativ

Der er rigtigt mange, der er trætte af regeringens og arbejdsgivernes angreb. Men for at samle denne utilfredshed må "nogen" tage et initiativ til at gøre protesten eller strejken synlig.

"Jamen, vi er kun én arbejdsplads," plejer svaret at lyde. Eller én skole osv.

Men i 2007, hvor social- og sundhedsassistenter i Holstebro havde strejket for mere i løn, opfordrede de til sympatistrejker – fordi deres problem var mange andre offentligt ansattes problem.

Det førte til både strejker og faglige møder i mange byer. Og det var med til at stoppe Foghs velfærds-massakre.

Mål styrken

Uanset om man er en enkelt arbejdsplads, en lokal fagforening, en brancheklub osv. så er det umuligt at måle solidariteten, hvis ikke nogen tager initiativ til at slås.

Det stiller naturligvis krav til alle andre – enten om udvidet sympatikonflikt fra andre brancher eller i det mindste at sprede information om strejken og samle penge ind til de strejkende.

Vi kan naturligvis ikke tale for hele venstrefløjen, og langt mindre for hele fagbevægelsen. Men vi kan love, at Internationale Socialister/ISU vil gøre alt, hvad vi kan, for at støtte op.

Og det tror vi på, at mange andre også vil – hvis "nogen" tager et initiativ.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: OTM
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 2. juni 2014 ISSN 1600-2687

SOCIALISTER OPFORDRER TIL SYMPATISTREJKER

Socialistiske aktivister delte mandag morgen den 2. juni løbesedlen herunder ud til slagteriarbejdere i Rønne, Herning, Fåborg og Ringsted og opfordrede til sympatistrejker.

Fra Ringsted fortæller Marie:

"Ja det bliver nok os næste gang," sagde en af de første arbejdere, vi mødte. "Det er fedt, I er her," "vi er enige med jer," sagde andre.

Alle, vi snakkede med på uddelingen, kunne se sammenhængen mellem Danish Crown Bornholm og Danish Crown Ringsted. De følte sig pressede, og enkelte lød til, at de havde overvejet sympati-aktioner, men man havde endnu ikke talt bredere om det på arbejdspladsen.

Vores fornemmelse efter uddelingen er, at der faktisk er stemning for at gøre noget blandt de ansatte. Men de fleste er meget famlende overfor, hvordan man får konkrete aktiviteter op at stå.

Fra Herning fortæller Sanimir:

En ældre frisk mand sagde smilende: "Ja de skal slagtes de svin." En ung fyr havde selv taget en stak hjemmeprintede flyers med.

Et par kantinedamer tog imod en stak flyers til kantinen for, som de sagde, "at støtte deres kollegaer".

LEDELSEN AF DANISH CROWN...

vil lukke slagteriet i Rønne med mindre de ansatte går 8% ned i løn. Det betyder at 190 slagteriarbejdere står til fyring, og at der yderligere tabes mange afledte arbejdspladser, med uoverskuelige konsekvenser for det bornholmske samfund.

DER ER RÅD!

Danish Crown siger, at de ikke har råd til at betale lønnen til de bornholmske ansatte og kræver en lønnedgang på 4,4 mio. kr. om året, men koncernen havde sidste år et overskud på 1,5 mia. kr. Det udløste lønforhøjelser til de 3 øverste chefer, der nu tilsammen tjener 26 mio. kr. om året. Det passer ikke, at "der ikke er råd". Ledelsen ønsker bare en undskyldning for at presse de ansattes løn, men en beskeden lønnedgang for de tre topchefer kunne såmænd indfri den fremsatte spareramme.

DET STOPPER IKKE PÅ BORNHOLM!

Der er ingen grund til at tro, at ledelsens krav om lønnedgang stopper på Bornholm. Hvis kravet kommer igennem her, eller hvis det lykkes at lukke slagteriet, kommer truslerne straks til de øvrige slagterier. Slagterierne er i forvejen hårdt presset af truslen om udflytninger og lønkonkurrence. Hvis den onde cirkel skal brydes, kræver det et stærkt modsvar.

SYMPATI KAN STOPPE PLANEN!

De bornholmske slagteriarbejdere har vist vejen ved at sige nej til ledelsens krav. Nu skal de straffes med lukning af deres arbejdsplads, og presset vil stige på landets øvrige slagteriarbejdere. Det behøver ikke gå sådan. Hverken lønnedgang eller lukning er nødvendige konsekvenser af den nuværende situation. Sympatiaktioner på andre Danish Crown slagterier kan sætte ledelsen under massivt pres, fordi det kan stoppe produktionen og true koncernen på profitten. Ved at kæmpe solidarisk kan ledelsens dødsspiral mod bunden, hvad angår løn- og arbejdsforhold, stoppes. Hvis vi vinder den kamp har det ikke kun betydning for slagteriarbejderne, men for hele arbejderklassen.

LOKAL OMSTILLING!

Det kan samtidig blive den gnist, der sikrer en lokal opbakning og bevægelse for bevarelse og udvikling af den danske landbrugsproduktion og slagteribranche. Hvis Danish Crown ikke vil drive slagteri på Bornholm, skal slagteriet overlades til lokalsamfundet uden kompensation. Medarbejderne og kommunen skal have muligheder for at drive slagteriet videre som en del af en samlet plan for omlægning af den bornholmske svineproduktion hen i mod øget dyrevelfærd, økologisk produktion og langt mere forarbejdning af produkterne. I den forbindelse skal de bornholmske svineproducenter frigøres fra deres forpligtelser i forhold til Danish Crown, så vi undgår massive daglige dyretransporter væk fra øen.

ENHEDSLISTEN BORNHOLM
ENHEDSLISTEN RINGSTED
ENHEDSLISTENS FAGLIGE LANDSUDVALG

TDC-teknikere i strejke

Lokale lønforhandlinger på TDC førte til, at teknikerne i hele landet den 26. maj nedlagde arbejdet. Ligesom strejken på Danfoss er TDC-strejken overenskomststridig.

Af Christine Bergen

Teknikerne mener, at alle skal have en lønstigning, som er større end inflationen. Det vil TDC ikke love.

Næstformand i Dansk Metal Teleøst, Carsten Nielsen, som organiserer de strejkende, siger, at akademikerne og lederne i TDC får højere lønstigninger, end teknikerne er blevet tilbudt. Han siger:

"Samtidig genererer vi overskud, og der bliver hevet masser af penge ud til aktionærerne i udbytte. Det er urimeligt, at vi fortsat skal have vores købekraft udhulet med minimale lønstigninger, som slet ikke følger de generelle prisstigninger i samfundet."

Strejken varede i to dage – men den 30. maj gik TDC-teknikere igen i strejke.

1.000 i 6-dages strejke på Danfoss

Strejken startede på Als 13. maj. Men allerede dagen efter var 1.000 Danfoss-ansatte – medlemmer af 3F, El-forbundet og Metal – i strejke.

Af Christine Bergen

Strejken skyldtes de lokale lønforhandlinger. I metalindustrien er det kun mindstelønnen, som bliver fastlagt i overenskomsterne. Resten forhandles en gang om året på de enkelte arbejdspladser.

De strejkende var utilfredse med Danfoss-ledelsens løntilbud – og med at ledelsen ville lave en tre-årig aftale i stedet for en ét-årig aftale.

Arbejderne krævede lønstigninger på 3,6-3,9 pct. i 2014, mens ledelsen kun ville gå med til 0,8 pct. i år, 0,7 pct. i 2015 og 0,6 pct. i 2016 (dvs. et fald i reallønnen).

Danfoss er en af Danmarks 20 største virksomheder – og havde i første kvartal af 2014 et overskud på 996 mio. kr. (46 pct. mere end året før). Ledelsens tilbud om minimale lønstigninger står i skærende kontrast til denne stigning.

Tvunget tilbage på arbejdet

De strejkende holdt ud i hele 6 dage, inden de – med snævert flertal – besluttede at gå i arbejde 19. maj (selv om ledelsen ikke havde tilbudt mere i løn).

Strejken var overenskomststridig, så de 6 dages strejke kostede, ud over mistet løn, en bod i Arbejdsretten på 65 kr. pr. strejketime – i alt ca. 10.000 kr. pr. arbejder!

På endnu et forhandlingsmøde 21. maj sænkede arbejderne deres krav til en stigning på 2,6 pct. – men ledelsen fastholdt sit oprindelige "tilbud".

Derfor valgte 150 Danfoss-arbejdere – trods de store økonomiske omkostninger – den 23. maj igen at nedlægge arbejdet.

Stadig ingen overenskomst på Letz Sushi

Foto: Mette Kramer Kristensen

I mere end et år har 3F forsøgt at få overenskomst med den københavnske sushikæde, Letz Sushi, hvor personalet havde organiseret sig. Men måneders konflikt har ikke ført til forbedringer.

Da Letz Sushi i vinters forlod forhandlingsbordet, var det med ordene om, at de til sommer ville genoptage forhandlingerne. Trods sommerens komme er forhandlingerne ikke genoptaget, og 3F fortsætter sin kamp.

På de elleve restauranter rundt om i København arbejder unge studerende og udlændinge, og 3F har stor opbakning fra dem. Men med ledelsens modstand mod 3F er det vanskeligt at bekende kulør – det kan nemlig føre til fyring.

Sagen er principiel

Det viser sagen om den fyrede talsmand, der snart skal for retten. Det kan blive en vigtig markering.

Da Letz Sushi fyrede talsmanden, Ulrik Frost, begrundede de det med "grov illoyal adfærd". Han havde i mere end seks måneder forsøgt at organisere sin arbejdsplads, Det mener 3F ikke kan betegnes som "illoyalt".

Rettens afgørelse skal vise, om fagligt arbejde var "grov illoyal adfærd". Var det det, ser det sort ud for fagligt aktive. Vinder 3F derimod sagen, kan det sende et signal om, at alle skal have lov til at organisere sig og kæmpe for bedre rettigheder.

Netop restaurationsområdet er kendetegnet ved dårlige arbejdsforhold og manglende overenskomstdækning. Derfor kan denne sag vise, at det betaler sig at kæmpe og kræve rettigheder.. Derfor er denne sag så vigtig for branchen – og for fagbevægelsen som helhed.

Folkeskolereformen

Hvad er egentlig lærernes problem?

Skolereformen er over os, og mange lærere overvejer at finde andet arbejde eller gå på pension. 30-40 pct. flere vil i år have undersøgt deres pensionsforhold hos Lærernes Pension.

Af Anne Lange,
Foto: Mette Kramer Kristensen

Der er selvfølgelig nogle grundlæggende problemer i folkeskolereformen i sig selv. F.eks. griber den udvidede skoledag ind i børnenes fritid og tager den tid, de skulle bruge til at udvikle deres egen nysgerrighed. Børnene bør have ret til tid, hvor ikke alt er organiseret af voksne.

Men først og fremmest må man se skolereformen i sin sammenhæng. Det er her, man som lærer ser de største problemer.

Den manglende finansiering er et stort problem. Regeringen har afsat 4 mia. kroner til at indføre reformen. To af dem går til efteruddannelse, styrkelse af IT i folkeskolen og forskning i uddannelse. Så er der kun to mia. tilbage til at finansiere den ekstra undervisningstid.

Der er altså ikke lagt op til at ansætte en masse flere lærere til at tage sig af den udvidede undervisningstid, og der er ikke tid til den nødvendige forberedelse af undervisningen.

Alt dette skal ses i sammenhæng med, at vi de seneste år i folkeskolen har oplevet besparelser, skolelukninger, stillingsnedlæggelser og fyringer. Lærerne løber altså i forvejen alt for stærkt, og det er de færreste, der kan se, hvordan man med en øget arbejdsbyrde skal kunne levere ordentlig undervisning.

Flere prøver

Det øgede fokus på kompetenceudvikling frem for dannelse, der følger med de nye fælles mål, vil desuden gøre skolen mere prøve-orienteret. Selv om der i reformen bliver lagt op til en masse "ud-af-klassen-undervisning", vil den manglende forberedelse betyde, at det får mere karakter af underholdning mellem prøve-terperiet.

Danmarks Lærerforening har lige nu en strategi om, at i de kommuner, hvor man ikke kan opnå en bedre aftale om arbejdstid end den, regeringen lægger op til, dér skal man overholde loven. Lærerne skal altså kun gøre det arbejde, der er tid til. Dermed er de nødt til at undlade at udføre nogle opgaver, eller kun gøre arbejdet halvt.

Jeg mener at det er en meget rigtig strategi, men den har nogle udfordringer. Lærerne har – modsat det billede vi får fra medierne – faktisk meget stor faglig stolthed og vil gerne gøre deres arbejde godt.

I næste nummer af Socialistisk Arbejderavis, vil vi bringe mere om reformens udfordringer. Hvad kræves der af den faglige organisering, for at vi som lærere kan holde sammen mod det pres vi er oppe imod?

Lindø Industripark

I starten af maj gled offshore-riggen Mærsk Gallant gennem Gabet og lagde til ved det tidligere Lindøværft – i dag Lindø Industripark.

Af Lene Junker

Siden Lindøværftet lukkede i 2012, er området omdannet til Lindø Industripark med over 50 forskellige virksomheder og ca. 1.500 ansatte.

Reparationsværftet, Fayard, som er én af virksomhederne i Lindø Industripark, har fået ordren på at syne og efterse riggen i løbet af 50 dage. Fayard har for længst ansat de 300 folk, som de skal bruge til at lave arbejdet.

Det er sket helt uden om de lokale fagforeninger, som tilsyneladende først fik kendskab til de mange arbejdspladser, da Fyens Stiftstidende ringede og fortalte dem om det.

Direktøren for Fayard, Thomas Andersen, udtaler til Fyens Stiftstidende, at de ansætter nordjyder gennem firmaet Trade Aalborg Gallant og polakker.

Der er grund til at være på vagt, når der for længst er ansat 300 folk til jobbet, uden at de lokale faglige organisationer er vidende om de mange nye arbejdspladser.

Brug for sammenhold

Det tyder på en arbejdsgiver, som bevidst undgår fagforeningerne. Og det tyder på fagforeninger, som slet ikke har fingeren på pulsen, ikke er fremme i skoene for at skaffe arbejde til deres arbejdsløse medlemmer og heller ikke har styr på, om overenskomster og sikkerhedsregler overholdes.

Tidligere var Lindøværftet den førende arbejdsplads på Fyn både hvad angik løn og arbejdsforhold, men også hvad angik faglige traditioner. Herfra startede oprøret mod Hartlings træskoregering i 1974, Påskestrejkerne i 1985 og Nej-kampagnen ved overenskomsten i 1998.

I dag er der brug for sammenhold og solidaritet for at sikre den faglige organisering, og at de kollektive overenskomster gælder for alle på en arbejdsplads.

Socialistisk Arbejderavis følger op på dette i næste nummer.

Kamp mod underbetaling på gartneri Rosa

Den 11. februar indledte 3F en konflikt mod gartneriet Rosa, og siden har der været daglige demonstrationer uden for gartneriet.

Af Christine Bergen

Det er 12 litauiske kvinder, som blev fyret fra Rosa i februar måned, der har holdt liv i de daglige protester. De kæmper imod de dårlige løn- og arbejdsforhold på gartneriet.

Gartneriet Rosa – som ligger ved Århus – har igennem flere år brugt underbetalt østeuropæisk arbejdskraft.

Gennem vikarbureauer ansætter Rosa østeuropæiske arbejdere til en timeløn på mellem 27 og 70 kr. i timen (ifølge overenskomsten skal lønnen være 131 kr. i timen).

Officielt er arbejdsugen på 42 timer. Reelt arbejder de østeuropæiske arbejdere op mod 75 timer om ugen. Og der er ingen overtidsbetaling eller feriepenge.

3F kører lige nu en erstatningssag, så de 12 litauiske kvinder kan få betaling for de mange timers overarbejde og få deres feriepenge (det bliver i alt til tre måneders løn – 210.000 kr.).

Konflikten mod Rosa fortsætter. Fra den 26. maj startes sympatikonflikt og blokade imod Rosa og Admin ApS (det firma Rosa for tiden bruger til at skaffe sig billig arbejdskraft). Fra den 24. maj bliver alle 3F-organiserede medarbejdere på Rosa omfattet af konflikten.

Seneste: Sejr!

1½ døgn efter 3F's sympatikonflikt startede 26. maj, meddelte gartneri Rosa gennem arbejdsgiverforeningen GLS-A, at de med øjeblikkelig virkning har stoppet samarbejdet med Admin ApS.

Rosa skal som medlem af GLS-A betale løn efter overenskomsten, dvs. mindst 131 kr. i timen.

Konflikten med Admin ApS fortsætter, da de stadig ikke vil skrive overenskomst.

Det store gartneri Thoruplund ved Odense har også opsagt samarbejdet med Admin ApS. Deres lithauiske arbejdere er blevet fyret. Thoruplund var dog så large, at de fyrede fik en is sammen med fyresedlen.

FAKTA

Underbetaling er udbredt blandt gartnerierne samt i landbrug og skovbrug.

Mindst 13 af 31 danske vikarbureauer på det grønne område har ifølge 3F betalt 60 kr. i timen eller mindre til ansatte fra Østeuropa. Ifølge overenskomsten er lønnen 131 kr. i timen.

Splid i fagtoppen

Da regeringen i 2012 indkaldte fagbevægelsen og arbejdsgiverne til de såkaldte treparts-forhandlinger, var kravet, at LO ikke sendte FOA's formand med til forhandlingerne.

Af Poul Erik Kristensen

LO parerede ordre fra ministeren – dog uden at informere Dennis Kristensen, der sad i LO's øverste ledelse.

Dennis Kristensens fejl var, at han manglede den socialdemokratiske partibog. Og ikke mindst at han ikke magtede opgaven som dygtig fagbureaukrat at sikre ro blandt medlemmerne – og tvinge bl.a. SoSu'er m.fl. til at rette ind i forhold til socialdemokraternes politik.

LO – med formanden Harald Børsting i spidsen – gentog succesen med at fjerne Dennis Kristensen fra LO's forhandlingsudvalg, da de i starten af maj i år skulle godkende regeringens beskæftigelsesudspil. Beskæftigelsesminister Mette Frederiksen ville nemlig kun mødes med socialdemokrater.

Det betød, at Dennis Kristensen den 5. maj trådte ud af LO's daglige ledelse, selv om FOA forblev en del af LO.

LO-knæfald for regeringen

Ikke alene er Dennis Kristensen sur over at blive tilsidesat, men hovedproblemet er, at Harald Børsting gør vold på LO.

I et interview med net-magasinet RÆSON siger Dennis Kristensen: "LO fortsætter åbenbart det, der tidligere var helt åbent, nemlig den meget tætte forbindelse mellem Socialdemokratiet og fagbevægelsen – men nu holder man det bare hemmeligt."

De politiske uenigheder har ulmet længe, men særligt efter valget i 2011 er tingene sat på spidsen. LO har haft fokus på at holde regeringen ved magten – koste hvad det ville. Medlemmernes krav og ønsker er kommet i anden række.

Da regeringen senere lancerede den såkaldte tillidsreform for den offentlige sektor, ville FOA ikke medvirke i arbejdet, da der indgik planer om en besparelse på 12 mia. kr.

Alligevel valgte Offentligt Ansattes Organisation (OAO) – som er LO's samarbejdsorganisation på det offentlige område – at tilslutte sig arbejdet sammen med AC og FTF.

At FOA udgør over halvdelen af LO's medlemmer på området, blev der ikke taget hensyn til – og FOA har efterfølgende meldt sig ud af OAO.

Fagbureaukrati

Både Dennis Kristensen og Harald Børsting er en del af et fagbureaukrati, hvis opgave det er at forhandle forbedringer på plads for medlemmerne, men samtidig sikre ro på bagsmækken.

Af Poul Erik Kristensen

Men det er tydeligt, at Børsting og Dennis Kristensen står på to forskellige politiske retninger.

Problemet for de to faglige ledere er – som for alle andre fagbureaukrater – at de ikke formår at skabe resultater til deres medlemmer.

Resultatet af de manglende resultater er, at specielt LO-delen af fagbevægelsen styrtbløder. Godt 300.000 LO-medlemmer – svarende til godt hver fjerde – har forladt fagforeningerne det seneste halve snes år.

Men et lige så stort problem er, at fagbevægelsens politiske, ideologiske og faglige indflydelse styrtbløder.

Det gør den, fordi den økonomiske krise, ideen om New Public Management og ideen om at skulle forsvare danske kapitalister har betydet, at fagbureaukraterne intet har hentet hjem til medlemmerne de seneste år. Fagbureaukratiet lever i fortiden. De forstår ikke dybden af reformismens krise.

Fagbureaukraterne har ikke nogle værktøjer i deres rygsæk, hvis de ikke kan forhandle sig til forbedringer. Og med det politiske og økonomiske klima, som råder i øjeblikket, retter fagtoppen bare ind, slår hælene sammen og siger ja tak – til lønnedgang, fyringer og nedskæringer.

Forskellige veje

Harald Børsting og Dennis Kristensen har valgt forskellige veje i den traditionelle fagbevægelses dødskamp.

Harald Børsting tror, at vejen til sejre vindes på de bonede gulve i ministerierne og Dansk Industri. Han mener, at socialdemokraterne skal støttes uanset hvor blå politik, der føres fra Christiansborg.

Dennis Kristensen er formand for en fagforening, hvis medlemmer de seneste år har været ude for massive kommunale nedskæringer.

Dennis Kristensen har derfor som hovedlinje valgt at bakke op om den kritik, som SoSu'ere rundt om i landet har rejst af de kommunale nedskæringer.

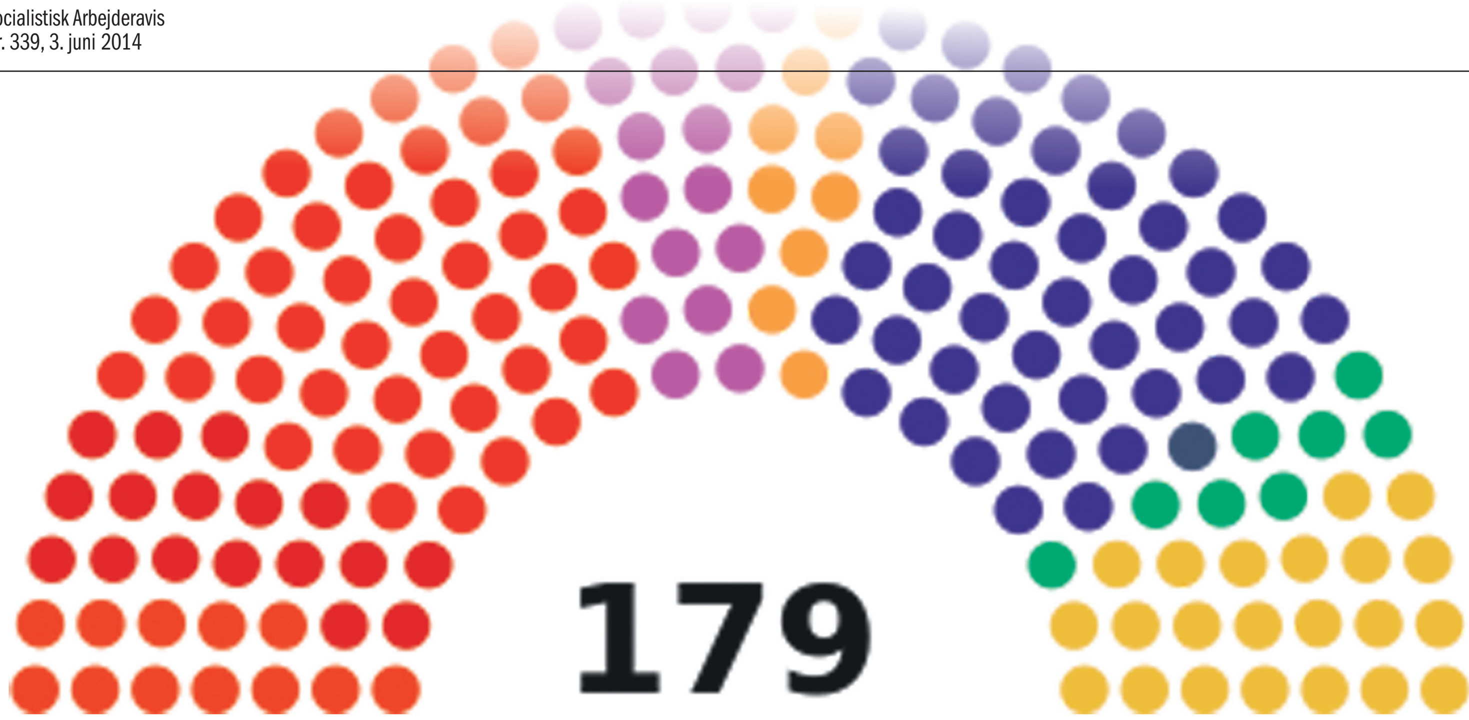
FOA har også arrangeret underskriftindsamlinger, og under lærerkonflikten sidste år var FOA de eneste, der opfordrede den øvrige fagbevægelse til at etablere sympatiaktioner. Dels for at støtte lærerne – men også for at vise, at regeringens og KL's kamp mod lærerne er et varsel om de kampe, som også skal tages med andre offentligt ansatte.

Støt Dennis – men stol på egne kræfter

Socialister bør støtte Dennis Kristensen, når han sætter hælene i over for LO's knæfald for regeringen.

Men samtidig må vi være ærlige og sige, at hvis krisepolitikken skal stoppes, så er snak ikke nok. Hverken LO's eller FOA's medlemmer skal forvente resultater, hvis "kampen" overlades til lederne alene.

LO har stadig over 860.000 medlemmer på arbejdsmarkedet, heraf ca. 20 pct. i FOA. Det er deres aktivitet, der er nøglen til at stoppe krisepolitikken – og skabe en kæmpende arbejderbevægelse.

Staten eller arbejderklassen?

Når vi skal forstå, hvorfor Enhedslisten går mod højre, så skal vi samtidig forstå, at for det store flertal i befolkningen er EL stadig det eneste venstreorienterede alternativ til S-SF og de borgerlige.

Af Jørn Andersen

EL har – med nogle enkelte "smuttere" – stemt imod alle SR(SF)-regeringens nedskæringer. EL ligger stadig markant til venstre for SF – især da SF var i regering. EL's reviderede program snakker stadig om radikal, antikapitalistisk forandring.

Problemer

Så hvorfor bekymre sig om, at EL måske er gået et par skridt til højre?

Problemet er to ting: For det første, fordi det undervurderer den modstander, vi er oppe imod, hvis vi ønsker at afskaffe kapitalismen.

For det andet, fordi man kigger det forkerte sted hen efter den samfundsmæssige kraft, der kan udfordre og overvinde kapitalens magt.

Et flertal i EL tror i stigende grad på, at den forandring, EL taler for, kan ske gennem det borgerlige demokratis organer. Og at nøglen til forandring ikke er en aktiv og organiseret arbejderklasse, men at skifte borgerlige politikere ud med socialistiske.

De borgerlige institutioner

Folketinget er i den forståelse det højeste udtryk for folkeflertallets ønsker. Staten (inklusive politi, militær, fængsler osv. – ?) kan af et socialistisk flertal i folketinget bringes til at tjene progressive formål.

Dette synspunkt blev i 1970'erne og 80'erne repræsenteret af SF.

Over for dette argumenterer marxister for, at staten (politi, militær, fængsler, embedsmandshierarkiet) er en institution, der er skabt af kapitalen. Og som undervejs er modelleret og forfinet til at vedligeholde og forsvare dansk kapitalisme mod angreb udefra og oprør indefra.

Folketinget er en lille-bitte demokratisk ø midt i dette kæmpestore, hierarkiske undertrykkelses-apparat. Og helt ude af stand til at bestemme over og kontrollere resten af staten.

Ethvert seriøst projekt om anti-kapitalistisk forandring er derfor nødt til at afskaffe disse institutioner og erstatte dem med institutioner, der er kontrolleret demokratisk fra neden – af arbejderne selv.

Kraften for forandring

Det bringer os til det mest kritiske punkt i EL's forståelse, nemlig: Hvem skal gennemføre den radikale anti-kapitalistiske forandring?

Er det arbejderklassen selv gennem strejker, besættelser, overtagelse af fabrikker, skoler, hospitaler osv.? Eller er det socialistiske politikere, der gennemfører socialistiske love, og så får opbakning fra en grundlæggende set passiv arbejderklasse?

I sidste ende er det et spørgsmål om magt: Er det arbejderklassen gennem forenede strejkekomiteer, arbejderråd osv. der er magtens centrum? Eller er det det nuværende folketing, bare med et socialistisk flertal? Socialisme fra neden eller "socialisme" fra oven?

En modsætning

Når socialister begynder at tro på, at man kan forandre staten gennem folketinget, så fortæller historien os, at det i de fleste tilfælde er disse socialister, der bliver forandret af staten.

Der er altså en modsætning mellem EL's mål og de midler, man vælger til at gennemføre målet.

Det er en modsætning, som er skabt af en situation med lav selvtillid i arbejderklassen. Altså en manglende tro på, at arbejdere selv evner at organisere modstand mod krisepolitikken.

Derfor er der også mange, der gerne vil købe den vare, EL's flertal forsøger at sælge.

Problemet er ikke kun, at det er en umulig strategi for at afskaffe kapitalismen. Tankemåden har også konsekvenser for, hvordan socialister handler i dag.

Praksis

EL-flertallet har – i overensstemmelse med deres strategiske tænkning – et stigende fokus på det parlamentariske spil.

Men det parlamentariske er ikke venstrefløjens største problem. Det er et langt større problem, at venstrefløjen ikke er et synligt alternativ i fagforeninger, på arbejdspladser og skoler – kort sagt i modstanden mod krisepolitikken.

For den del af EL, der søger et alternativ til EL's højredrejning, bør hovedfokus være, at man ikke kun skal *repræsentere* modstanden, men begynde at *organisere* den.

Interview

"Et Enhedslisten uden højredrejning"

Socialistisk Arbejderavis har snakket med Bodil Garde og Sofie Garde, som er aktive i Enhedslisten Albertslund, om deres indtryk fra årsmødet.

Af Anders Bæk Simonsen

Hvad fortæller dette årsmøde om Enhedslisten?

Bodil: Årsmødet fortæller, hvad vi vidste i forvejen: At Enhedslisten er et reformistisk venstrefløjsparti. Nu bare med et helt renskuret program, der er fuldstændig ubrugeligt til information om, hvad Enhedslisten er udadtil – eller til at udvikle politik på indadtil. Det synes jeg, er rigtigt ærgerligt.

Sofie: Jeg lærte rigtig meget af at have studiekreds i det gamle program, hvor vi skulle forholde os til de forskellige politikområder og finde ud af, hvad man nu kunne mene om de forskellige ting – EU, f.eks. Det synes jeg ikke, man kan bruge det nye til. Det er alt for udvandet.

Hvad mener du med "reformistisk venstrefløjsparti"?

Bodil: Når man f.eks. i principprogrammet erklærer, at det er systemer som sundhedsvæsenet og uddannelsessystemet, man vil bygge et socialistisk samfund på, mener jeg ikke at man ser ud over samfundets rammer. Og så er der den næsten humoristiske del om, at en revolution skal gennemføres med forudgående grundlovsændringer. Det reducerer vores demokratiforståelse til folkeafstemninger.

Men jeg ser ikke reformisme som et skældsord. Reformisme er en strategi for at få et bedre samfund. Det er vigtigt at have en kombination af reformistisk og revolutionær strategi – men i en revolutionær kontekst. Og det mener jeg ikke længere, at det er.

Sofie: Men vi er jo stadig medlemmer, fordi vi vil Enhedslisten. Og vores projekt ligger jo stadig inden for Enhedslistens rammer.

Vores projekt?

Sofie: Jeg mener de medlemmer, som vil have et Enhedslisten uden højredrejning. Som ikke gør sig forhåbninger om, at man kan lave de store samfundsforandringer eller det retfærdige samfund gennem en række reformer, og derfor ender med at lave studehandler i parlamentarisk sammenhæng.

Vi vil have aktivisme, der udspringer af en trang til at handle og lave samfundet om. Og vi vil gøre op med den borgerlige stat. Vi ser den borgerlige stat som et undertrykkende organ.

Mener I, at det stadig ligger indenfor EL's rammer efter årsmødet?

Bodil: På nogle områder udfordrer vi jo rammerne. Bl.a. fordi vi siger, at Enhedslisten skal være et parti, der ikke primært skal søge indflydelse gennem parlamentariske forsamlinger. Og det er jo lidt noget andet end at sige, at en revolution skal ske på baggrund af grundlovsændringer.

Sofie: På en måde er programmet så åbent for fortolkning, at man vel selv kan bestemme.

Vi er måske lige lidt på kanten. Vi udfordrer rammerne, men ikke mere end, hvad der bør være plads til.

Bodil: Jeg mener, at Enhedslistens berettigelse som et venstrefløjsparti er afhængigt af, at der er plads til forskellige strømninger inden for partiet. Jeg mener, at vi lige nu er på vej væk fra det. Der bliver f.eks. lavet udtalelser mod dele af partiet, eller grupper som dele af partiet samarbejder med.

Det er rigtig vigtigt at vi bliver ved med at holde fast i, at der skal være plads til at være uenige.

Det sker lige nu på den måde, at vi, der er uenige med flertallet, stædigt og krampagtigt holder fast i retten til at være uenige. Det synes jeg, er ærgerligt. Det håber jeg ændrer sig – selv om jeg ikke ved, om jeg tror på det.

Enhedslistens årsmøde

Skal Enhedslisten være et mere 'normalt' parti?

Enhedslisten vedtog på sit årsmøde i weekenden med stort flertal et nyt principprogram. Programmet er en ideologisk bekræftelse af den stadigt mere parlaments-orienterede praksis, vi har set de seneste år.

IS/U Daglig ledelse

Programmet er en fortælling med mange positive ord om socialisme og demokrati, men som det er svært at holde nogen fast på. Programmet giver folketingspolitikerne mere frihed til at føre traditionel parlamentarisk politik, uden at være bundet af principper opstillet af baglandet.

Den pæne fortælling blev dog lidt forstyrret, da et lille flertal fastholdt, at der også skulle være plads til "nedlæg kongehuset" og "ud af EU og NATO" i programmet. Men et stort mindretal støttede Hovedbestyrelsen i, at det ikke skulle være en del af EL's principper ...

Imod forringelser – eller ...

Selv om et flertal vedtog, at EL kæmper for "selv de mindste forbedringer og imod de mindste forringelser", så blev dette princip få timer senere gennemhullet: Et flertal stemte mod at kritisere, at EL indgik forlig med regeringen om dagpengene – den såkaldte pinsepakke.

Forliget betød ikke kun, at presset på regeringen i forhold til dagpengene blev lettet. Det betød konkrete og alvorlige forringelser for ældre arbejdsløse, som hidtil havde haft ret til seniorjob. Selv om kritikken af forliget var meget blødt formuleret, bakkede et flertal på årsmødet op om forliget.

Det blev besluttet, at vi skal have elektronisk afstemninger i Enhedslisten, så man kan sidde derhjemme og stemme. Det vil betyde mindre indflydelse til de aktive i Enhedslisten og mere indflydelse til dem, der "bare" er støttemedlemmer.

Beslutningen skubber således på udviklingen med at gøre EL til et mere traditionelt vælgerforeningsparti.

SAP, DKP og IS forbliver i EL

Forslaget om at indlede en "drøftelse" med SAP, DKP og IS, som skulle føre frem til, at de skulle nedlægge sig selv som selvstændige organisationer, blev som forventet nedstemt – men med et langt større flertal, end vi havde turdet håbe. Kun ca. 10-15 delegerede (ud af godt 300) støttede forslaget.

Alt i alt bakkede et flertal på EL's årsmøde op om den afgående hovedbestyrelses linje om at trække nogle skridt til højre.

Det blev understreget, da et flertal stemte for en kandidatliste til folketingsvalget, hvor to kendte venstrefløjs-kandidater, der havde fået en 16. og en 20. plads ved en urafstemning blandt EL's medlemmer, blev erstattet af to mere midtsøgende kandidater, som havde fået en 26. og en 28. plads.

EL's demokrati

Efter årsmødet har der været meget snak om, at beslutningerne på årsmødet har været "udemokratiske". Det er vi ikke enige i.

Venstrefløjen tabte de fleste afstemninger, fordi vi ikke kan vinde opbakning fra et flertal af de delegerede.

Der er naturligvis altid skønhedspletter på et årsmøde. Især på et årsmøde, som har været mere politisk polariseret end de fleste. Fx er det ikke fremmende for en nuanceret debat, at taletiden til de fleste punkter kun var 1 minut pr. taler. Og at der hverken var debat til punkterne om arbejdsprogram, vedtægtsændringer og økonomi.

Det giver naturligvis større indflydelse til dem, der har bedst medie-adgang. Og det giver større vægt til argumenter, der lægger sig op ad den generelle politik-forståelse i samfundet.

Men det ændrer ikke ved, at EL nok er det mest demokratiske af folketingspartierne – eller ved, at EL's ledelsesflertal har vundet en *politisk sejr*. Trods den korte taletid var debatten *mere* politisk end tidligere, ikke mindre. Forklaringen skal søges et andet sted.

Hvorfor går EL til højre?

EL udtrykker en utilfredshed i befolkningen. Men EL er ikke i stand til – og mangler vilje til – at organisere denne utilfredshed. Det betyder, at der er meget lidt modstand mod krisepolitikken og angrebene fra regering, arbejdsgivere og medier.

For de fleste betyder det, at det eneste synlige alternativ er at udtrykke utilfredsheden ved at støtte fx EL – eller Dansk Folkeparti – ved valg og i meningsmålinger.

EL sælger altså en vare, som mange gerne vil købe: Håbet om parlamentarisk forandring. Problemet for EL er, at man ikke kan levere den vare, man forsøger at sælge. Perspektivet om at "trække regeringen til venstre" har for længst slået grueligt fejl.

Det gør EL's fremgang skrøbelig. Fx er EL gået ca. 1,5 pct. tilbage i meningsmålingerne gennem de seneste måneder. Det er hverken katastrofalt eller umuligt at vende. Men der skal andre midler til end de rent parlamentariske.

Venstrefløj i Enhedslisten

En af de få positive ting ved årsmødet var det oppositionsmøde/græsrodsmøde, der blev afholdt lørdag aften på årsmødet, og som samlede en del af dem, som er uenige med udviklingen i Enhedslisten. Forhåbentlig var mødet et lille skridt fremad mod en mere organiseret venstrefløj i Enhedslisten.

En sådan organiseret venstrefløj er nødvendig af (mindst) to grunde:

1. Fordi vi ikke kan vinde flertal i EL, medmindre vi organiserer et synligt alternativ til den højrefløj i EL, der trækker midten i EL med sig til højre.

2. Fordi der er behov for en venstrefløj, der kan udgøre et aktivistisk og ideologisk alternativ til den manglende tro på, at krisepolitikken og angrebene kan bekæmpes.

EL som helhed er ude af stand til at udgøre et sådant alternativ. Årsmødet havde meget lidt fokus på opbygning af modstand og bevægelse. Derimod fyldte byråd, folketing og næste valg rigtigt meget.

Trods ELs vej mod højre er Enhedslisten stadig et opsamlingssted for utilfredsheden. Opgaven er at organisere de utilfredse på et grundlag af kamp og antikapitalistiske principper.

Der er masser af ting, EL's 9.500 medlemmer kunne organiseres om: Den faglige kamp mod arbejdsgiverne, kampen mod racisme i fx RacismeFri By, modstand mod købet af nye kampfly for 30 mia. osv. osv. Men det kræver, at det bliver organiseret som en parti-prioritet.

Socialisme fra oven eller fra neden?

På det mere strategiske plan kan man sige, at to opfattelser af socialisme kæmper i Enhedslisten. Er socialisme noget politikere kan indføre via folketing og borgmesterposter? Eller er socialisme noget man kæmper sig til ved at opbygge styrke i arbejderklassen – og i modsætning til den borgerlige stat?

Det nye principprogram og ELs generelle praksis de seneste år ligger i forlængelse af den første forståelse. En organiseret venstrefløj, der både organiserer kampen ideologisk og aktivistisk, er det bedste bud på at ændre den kurs.

Klassekamp i Kina

Nike, Adidas, Converse og Puma får bl.a. deres sko produceret på skofabrikken Yue Yuen i Guangdong-provinsen, Kina, hvor 70.000 arbejdere dagligt knokler under elendige løn- og arbejdsvilkår. D. 14. april gik 40-60.000 ansatte på Yue Yuen i strejke, mens 10-20.000 gik på gaden.

Af Marie Jæger

Strejken på Yue Yuen er den største, men langt fra den eneste strejke i Kina i nyere tid. I samme uge strejkede 1000 taxa-chauffører i Guangdong-provinsen, mens ligeså mange lærere var i strejke i en anden provins for at kræve bedre lønninger.

En ny arbejderklasse fødes

Alene i første kvartal af 2014 har det uafhængige China Labour Bulletin registreret 202 strejker og arbejds-relaterede protester – en stigning på 31 pct. i forhold til året før.

Det stigende antal protester skal ses i lyset af de sidste 30 års intense urbanisering, drevet af mere end 200 millioner tidligere bønders indtræden på arbejdsmarkedet. De har udgjort en tilsyneladende endeløs hær af billig arbejdskraft, som kunne mætte en stærkt voksende eksport-baseret produktion i kystområderne i det sydøstlige Kina.

Her koncentreres migrantarbejdere i enorme produktionsanlæg og under kummerlige leve- og arbejdsforhold. De arbejder typisk 12-14 timer om dagen med en sjælden fridag og en månedlig løn omkring 1250 kr. De snydes systematisk for tillæg for overarbejde eller tilskud til pension og sundhedsforsikring.

Den menneskelige pris for Kinas økonomiske vækst er høj. Nogle migrantarbejdere dør af udmattelse, andre begår selvmord på arbejdspladsen, mens mere end 100.000 kinesere hvert år mister livet i arbejdsulykker.

Men efterhånden som den nye arbejderklasses størrelse, bevidsthed og selvtillid udvikles, er den mindre og mindre tilbøjelig til at acceptere den grad af udbytning, som længe har været forudsætningen for Kinas økonomiske vækst.

Fagforening på kapitalens side

Desværre er kinesiske arbejderes muligheder for at forsvare deres rettigheder gennem en større, uafhængig fagbevægelse ret begrænsede.

De eneste lovlige fagforeninger i Kina er under den statslige paraplyorganisation, All China Federation of Trade Unions (ACFTU). ACFTU fungerer som Kinas Kommunistiske Partis instrument til at holde ro og orden på arbejdspladserne.

Kommunistpartiets højeste prioritet er fortsat økonomisk vækst. Derfor ønsker de ikke, at arbejderne tilkæmper sig højere løn. Men de frygter også de stigende sociale spændinger, som kommer til udtryk i stadigt flere strejker og demonstrationer.

Kommunistpartiet forsøger at lægge låg på protesterne ved at kanalisere dem ind i retssystemet. ACFTU tilbyder i bedste fald information og rådgivning om arbejderes rettigheder. I værste fald forsøger de at forhindre, at arbejdere gør kollektivt krav på deres rettigheder.

Mange steder besiddes tillidsposter i lokale fagforeninger af medlemmer af fabrikkernes bestyrelser og er derfor komplet ubrugelige i kampen for bedre arbejdsforhold.

Derfor vokser strejker som regel ud af spontane, uformelle organiseringer og netværk, som har svært ved at udvikle sig til varige, officielle organiseringer. Varige netværk må forblive hemmelige, hvis de vil undgå regimets repressalier.

Arbejderklassen træder i karakter

Alligevel steg det årlige antal "masseprotester" ifølge kinesiske myndigheder fra 60.000 i 2006 til 80.000 i 2007 til hele 180.000 tilfælde i 2010 – tal, der sandsynligvis er underdrevne. Og modstanden styrkes ikke kun kvantitativt, men også kvalitativt.

Siden midten af 2000'erne har arbejdernes protester oftere og oftere stillet krav, der langt overgår de rettigheder, som loven tilskriver dem.

Flere og flere strejker spreder sig på tværs af flere fabrikker. Senest sympati-strejkede 2000 Yue Yuen-arbejdere i en anden provins sammen med de strejkende i Guangdong. Ligeledes gik fagforeninger og NGO'er i Taiwan og Hong Kong på gaden for at støtte Yue Yuen-arbejderes krav.

Et system under pres

Flere og flere migrantarbejdere oplever, at kollektiv modstand er det stærkeste forsvar mod arbejdsgiveres urimelige udnyttelse af deres arbejdskraft.

Men mens kinesiske lønninger stiger som resultat af protesterne, begynder udenlandske investorer at flytte deres fabrikker ud af landet. De medfølgende fabrikslukninger og fyringsrunder afføder nye protester fra arbejdere, som må se frem til at stå uden indkomst.

Kommunistpartiet har god grund til bekymring. En ny kæmpende arbejderklasse er i støbeskeen i det sydøstlige Kina. Dertil kommer de tusindvis af statsansatte, privatansatte og bønder i resten af Kina, som demonstrerer og strejker hver eneste måned.

Den kinesiske arbejderklasse kræver jobs og anstændige arbejdsforhold. Det er krav, som kommunistpartiets nyliberale politik simpelthen ikke kan levere.

Kinesiske arbejderes bedste mulighed for bedre arbejdsvilkår ligger derfor i udviklingen af en stærk, solidarisk organisering – både på nationalt og internationalt niveau. En organisering, der ikke accepterer præmissen om konkurrencedygtighed og økonomisk vækst for enhver pris. De første spæde skridt mod en stærkere arbejderbevægelse i Kina er allerede taget.

Hvad angår Yue Yuen-arbejderne, fik de kun mindre indrømmelser, før de efter et par uger blev presset tilbage i arbejde af en brutal politi-indsats. Men alt tyder på, at det langt fra bliver den sidste store strejke, Kina vil opleve.

Stop ræset mod bunden!

Den kinesiske arbejderklasses problemer deles af arbejdere verden over: Usikkerhed om, hvor længe vi kan beholde vores job, og hvad der skal ske med os, når vi mister det.

Af Marie Jæger

Lønninger, der presses, fordi vi skal være konkurrencedygtige og bevare arbejdspladser i landet. Virksomheder, der forurener. Stater, der tager kapitalens side. Økonomisk vækst uanset menneskelige og miljømæssige omkostninger.

Alt dette findes over alt. Det skyldes et verdensomspændende økonomisk system, som i den globale konkurrences hellige navn, presser prisen på arbejdskraft for at øge profitten.

Mens et forsvindende lille mindretal af jordens befolkning ræser mod toppen, ræser vi andre mod bunden.

Verden protesterer mod nyliberalismen

Men verdens folk rejser sig imod systemets økonomiske og politiske undertrykkelse. Overalt, hvor nyliberalismen har gjort tilværelsen usikker for millioner, har folk protesteret. Nogle steder er protesterne blevet til revolutioner.

Inden Egypten eksploderede i 2011, havde der gennem flere år været udbredte strejker og protester mod bl.a. politisk korruption. Erfaringen fra Egypten viser, at det er muligt at opbygge en folkelig bevægelse mod ulighed og undertrykkelse selv under et undertrykkende regime som det egyptiske – eller kinesiske.

Vreden er til stede i Kina – udfordringen for revolutionære i Kina er at organisere den, hvis den kinesiske arbejderklasse – som den egyptiske – skal kunne udfordre den herskende orden.

Behov for politisk organisering

Det kræver opbygningen af en politisk organisering, som er i stand til at forbinde kampene med en generel kapitalisme-kritik. En politisk organisering, som kan koordinere strejker, forsøge at brede dem til centrale sektorer og skabe en solidarisk strejkebevægelse, som for alvor gør tilværelsen besværlig for regering, investorer og kapitalister i Kina.

Og det kræver, at protesterne inspirerer og breder sig til andre steder i verden, som vi så det under Det Arabiske Forår. Hvis arbejderklassen skal slå igen mod multinationale kooperationer og en internationalt organiseret politisk og økonomisk elite, må den selv organisere sig på tværs af landegrænser.

Derfor er den bedste støtte, vi kan give kinesiske arbejdere, at kæmpe mod nyliberalisme og kapitalisme herhjemme.

Kinesiske arbejdere er kammerater, ikke konkurrenter!

Kina 1949. Folkets revolution?
(med tillæg om 1989)
Af Charlie Hore
38 sider – 20 kr.
Pjecen kan læses online på marxisme.dk

Den Himmelske Freds Plads, Beijing, 5. juni 1989

En enkelt ukendt demonstrant, kun bevæbnet med en indkøbspose i hver hånd, stiller sig i vejen for en konvoj af tungt bevæbnede kampvogne, der kommer kørende imod ham.

Af Marie Jæger

Militærkonvojen stopper for en stund, indtil nogen får trukket den heltemodige demonstrant til siden, så konvojen kan fortsætte.

Dette billede er gået over i verdenshistorien som et rørende symbol på betydningen af et enkelt individs pacifistiske modstand og heltemod. Men når vi ser scenen i dens historiske kontekst, er det måske mere udtryk for desperation end heltemod, mere for afmagt end for magt.

Dagen forinden var tusindvis af demonstranter blevet brutalt slagtet på den Himmelske Freds Plads, som de havde besat i uger med krav om flere demokratiske rettigheder.

Oprøret var ikke kun afgrænset til Den Himmelske Freds Plads. Da oprøret var på sit højeste, var hele Beijings centrum kontrolleret af studenter og arbejdere. Også mange andre større byer i Kina var præget af strejker og demonstrationer.

Organisering

Men selv om studenterne, der startede protesterne, fik støtte fra millioner af arbejdere, formåede oprøret aldrig for alvor at brede sig til arbejdspladserne. Der var ganske vist flere strejker – mest omfattende var strejken på Beijings centrale stålværk med 200.000 ansatte – men de udviklede sig aldrig til en organiseret strejkebevægelse.

En strejkebevægelse med fabriksbesættelser kunne have taget magten i Beijing. I stedet blev protesterne skudt ned. Derfor var det ikke heltemod den kinesiske arbejderklasse manglede i 1989 – de havde brug for at mobilisere masserne for at sprede strejkerne.

Havde man kædet kravet om demokratiske rettigheder sammen med krav om økonomiske rettigheder, havde det været langt lettere at vinde en større del af arbejderklassen.

Trods tusinder demonstrerendes heltemod, måtte kinesiske arbejdere og studenter se langt efter betydelige forbedringer af deres demokratiske rettigheder.

Kina og krisen

Gletsjerne på det tibetanske plateau – de hurtigst smeltende i verden – står som et alarmerende symbol på de modsætninger og ubalancer, som den kinesiske vækst bygger på.

Af Marie Jæger

Det er imidlertid ikke kun klima- og miljøproblemer, der sætter naturlige grænser for Kinas fortsatte vækst. Både økonomien, produktionen og det politiske system sættes i stigende grad under pres.

Når mainstream-medier spår Kina en fremtid som verdens nye supermagt, overser de modsætningerne i den kinesiske økonomi. Den formel, som har muliggjort vedvarende lave lønninger i kinesiske vækstområder, bygger på eksportdrevet produktion.

Det gør omsætningen uafhængig af købekraften på det hjemlige marked, så man ikke har brug for at sikre arbejderklassen rimelige indkomster. Men det gør også den kinesiske økonomi særdeles udsat over for internationale konjunkturer.

Verdenskrisen var derfor en bombe under kinesisk økonomi. Kun en svimlende kapital-indsprøjtning fra den kinesiske stat sikrede, at den kinesiske økonomi relativt hurtigt kom på fode igen.

Arbejderklassens krav

Den billige arbejdskraft betyder, at Kinas vækst er baseret på udvidelse af produktionsanlæg fremfor investeringer i ny teknologi, som kunne forbedre produktiviteten.

Fabrikker i Kina er derfor relativt ineffektive og kan kun bevare konkurrenceevnen, hvis prisen på arbejdskraft holdes nede.

Men kinesiske arbejdere vil ikke blive ved med at acceptere elendige løn- og arbejdsvilkår. De vil heller ikke finde sig i den systematiske korruption, som smugler milliarder af dollars ud af landet hvert eneste år.

Hundredtusinder af kinesere går hvert eneste år på gaden for at protestere mod disse forhold.

Men kapitalismen giver ikke meget plads til bekymringer om anstændige arbejdsforhold, gennemsigtighed i regnskaberne eller ønsket om et bæredygtigt forhold til naturen.

Hvis vi skal tage sådanne bekymringer seriøst, kræver det et opgør med det globale ræs mod bunden.

Kina 1925-49

Arbejderne tabte – Mao vandt

Revolutionen i Kina i 1949 var på ingen måde en socialistisk revolution. Mao ville opbygge en selvstændig national økonomi, der skulle sikre, at staten Kina kunne klare sig i verdensøkonomien.

Af Karsten Aaen

Forhistorien starter i 1925-27 med strejker og protester mod imperialistisk dominans af Kina, og det var Kuomintang, Nationalistpartiet, der dominerede kampene.

Revolutionære kampe

Men efterhånden gik de langt ud over de grænser, som Kuomintang havde sat.

Strejker for bedre løn-, arbejdstids- og arbejdsforhold spredte sig til arbejdere ansat af kinesiske kapitalister. Den nationale revolution var blevet til en arbejderrevolution.

Men den led nederlag, fordi Det kinesiske Kommunistparti, KKP, indgik en alliance med Kuomintang på ordre fra Moskva.

For at bevare alliancen intakt, måtte arbejdernes og bøndernes kamp mod den kinesiske kapitalismes interesser stoppes.

Det medførte demoralisering hos KKP's støtter, mange droppede ud, og det gjorde det lettere for Kuomintang at angribe revolutionen.

Klimakset var de blodige massakrer i april 1927 i Shanghai. Fagforeningerne havde indkaldt til væbnet generalstrejke, og arbejderne havde magten i Shanghai i 12 dage.

Da Kuomintangs hære ankom til byen, blev arbejderne bedt om at lægge deres våben og hylde dem som deres befriere. Snart havde Kuomintang-hæren dræbt alle, der bare lignede en kommunist.

Efterårsopstandene i 1927

I efteråret 1927 proklamerede Stalin, at KKP skulle starte en opstand, selv om KKP var reduceret til en brøkdel af sin tidligere styrke.

Men KKP adlød ordren og blev knust. De eneste, der ikke blev knust, var Maos hær og nogle få andre.

KKP, med Mao som en af lederne, opgav nu at genopbygge en stærk organisation baseret på arbejderne i byen.

I 1928 var det et guerillaparti, hovedsageligt sammensat af bønder og ledet af intellektuelle fra middelklassen. Nu var det bønderne, ikke arbejderne, der skulle være den samfundsforandrende kraft.

Folkefronten

I 1935 bliver Mao den ubestridte leder af KKP. Han argumenterer for, at det er vigtigt at indgå en alliance med Kuomintang for at sætte en stopper for japanernes invasion siden 1931.

Overalt hvor Den røde Hær kom frem, lovede de at sætte en stopper for godsejernes absolutte magt og nedsatte bøndernes tiende 'i den nationale enheds interesse', men al snak om at fortrænge godsejerne var glemt til fordel for krigen mod Japan.

I 1949 var KKP stærkt nok til at kunne kræve magten over Kina.

Hæren "befriede" arbejderne

Men revolutionen i 1949 var ikke en socialistisk revolution. Arbejderklassen spillede overhovedet ingen rolle for KKP's sejr.

Revolutionen blev gennemført af Mao og Den røde Hær, de indtog byerne, og arbejderne var passive tilskuere.

Mao knuste ikke statsapparatet, han overtog det blot. Han sagde det selv i 1949: "Vores nuværende politik er at regulere kapitalismen, ikke at ødelægge den."

(Forkortet udgave fra Socialistisk Arbejderavis nr. 53. Læs hele artiklen på socialister.dk)

EU-valg

Nej til angreb på velfærd

Højre-populistiske anti-EU-partier har vundet i mange lande ved EU-valget i maj. Front National i Frankrig fik 25 pct. af stemmerne. I Storbritannien blev UKiP det største parti. Geert Wilders fik 12 pct. i Holland.

Af Charlie Lywood

Er dette udtryk for en højredrejning i Europa? Både ja og nej. Hvis vi kigger lidt under overfladen, så kan vi se, at det, som optager vælgerne, er de angreb, der er kommet mod velfærden under krisen.

Ja til velfærd

På alle andre politikområder synes danskerne, at EU er til fordel for Danmark. Men 63 pct. mener, at på velfærdsområdet er EU en ulempe.

Når man kobler dette til, at 66 pct. mener, at der skal være mindre adgang til velfærdsydelser for EU-borgere bosat i Danmark, så er den helt klare konklusion, at de fleste gerne vil gerne styrke velfærden, men at de mener, at EU underminer den.

I Sydeuropa tenderer man til at støtte venstrefløjens EU-skeptiske partier. For eksempel i Spanien – hvor der har været omfattende protester gennem Indignados imod krisepolitik og ungdomsarbejdsløshed – har venstrefløjen fået et godt valg, og de højre-nationalistiske partier et dårligt.

Partier, som ikke er forbundet med den nyliberalistiske økonomiske politik i EU, er også generelt gået frem. For eksempel SYRIZA i Grækenland. Der kan således ses en endnu stærkere polarisering i Europa end ved de nationale valg.

Krisepolitik

EU forbindes nu med borgerlig krisepolitik, som også er gennemført af centrum-venstre-regeringer. Fra EU-toppen forlyder det, at EU er på vej ud af krisen. Det er også rigtigt, at det offentlige underskud er bragt ned, og væksten stiger lidt.

Men prisen har været høj. 26 millioner er arbejdsløse i EU. Hver fjerde under 25 er ledig. Samtidig har de fleste lande oplevet stagnerende eller faldende velfærd. Dette kan ikke alene tilskrives finans- og gældskrisen, men i lige så høj grad den økonomiske politik, der er blevet ført.

Krav om voldsomme "reformer" i Sydeuropa, ikke mindst i Grækenland, samt en stram pengepolitik i Nordeuropa har forhindret en reel genopretning af økonomien.

Det ejendommelige er, at de højre-nationalistiske partier vil forfølge stort set den samme økonomiske politik. Fx stod Dansk Folkeparti bag alle de store indhug i velfærden under den forrige regering, og vil i dag stadig støtte Lars Løkke, som hylder nulvækst i den offentlige sektor. I praksis betyder det minus-vækst og faldende standarder i velfærden.

Det er lykkedes dem at finde en syndebuk – dels i form af EU, men endnu mere farligt i form af østeuropæere, som kommer og stjæler "vores" velfærd.

Modstand og socialistisk alternativ

Men det store skred til højre kan især forklares med fraværet af et tydeligt socialistisk alternativ. Når folk ser centrum-venstre-regeringer som i Frankrig og Danmark "reformere" velfærdsstaten og tillade pres på løn og arbejdsmiljø, bliver de desillusionerede.

Det som kan ændre tingene er, hvis der er arbejdergrupper, som tager kampen op og viser modstand. Og ikke mindst at socialistiske organisationer viser vejen i denne modstand og forbinder sig med den.

Arbejdere, der slås kollektivt – både i Danmark og på tværs af grænser – mod krisepolitikken, har ikke plads til racistisk og nationalistisk splittelse. Kollektiv modstand mod krisepolitikken kan skabe den kraft, der kan fordrive truslen fra højre og pege frem mod et andet Europa end de riges.

Venstrefløjen går også frem

Selv om den helt store sejrherre i Danmark ved EU-valget var Dansk Folkeparti med over 26 pct. af stemmerne, så har venstrefløjen fået et næsten lige så godt valg.

Af Charlie Lywood, foto: Mette Kramer Kristensen

Tilsammen har Folkebevægelsen mod EU med 8 pct. og SF med 11 pct. fået næsten 20 pct. af stemmerne.

Derimod er alle de partier, som er forbundet med krisepolitikken i EU (og herhjemme), gået tilbage. Valget var først og fremmest en protest imod den nyliberalistiske politik.

SF's fremgang

SF's fremgang er bemærkelsesværdig. I meningsmålingerne står SF til at få omkring 5 pct. af stemmerne. Ved EU-valget har de fået over det dobbelte.

Dels synes SF at være præmieret efter at være trådt ud af regeringen i forbindelse med DONG-salget. Dels repræsenterer SF et socialistisk ansigt i EU – og for mange et mere tydeligt socialistisk ansigt end Folkebevægelsen mod EU.

Også Folkebevægelsen er gået lidt frem. Hvis du er venstreorienteret og imod EU, så stemmer du her. Det viser, at op mod 20 pct. af befolkningen har forkastet den førte krisepolitik.

Problemet er snarere: Hvordan vendes denne vrede og modstand til kamp? Så de bekymrede vælgere, som nu ser til Dansk Folkeparti, kan få et andet synligt alternativ end DF.

Det er nødvendigt. Selv om vælgernes opbakning til DF i øjeblikket er passiv, så vil folk, der har stemt DF i protest, begynde at lytte mere til Messerschmidt og Thulesen Dahl. Det betyder, at der kan vokse racistiske strømninger i ly af denne valgsejr.

Modstand styrker venstrefløjen

Nøglen til at undergrave faren fra højre er, at der bygges modstand i arbejderklassen – både imod den førte nyliberalistiske politik og angrebene mod østeuropæere og andre.

Det ser vi tydeligt, hvis vi kigger ud over Europa: I lande som Grækenland, Spanien, Portugal m.fl. har der været store kollektive protester mod krisepolitikken. Og det er samtidig i disse lande, at venstrefløjen går mest frem.

Udfordringen for dem, der har stemt SF eller Folkebevægelsen, er at finde sammen andre steder end som sedler i en stemmeboks – fx i en fagforening, en studieorganisation, en anti-racistisk bevægelse eller et eller andet selvorganiseret.

Det er, når vi mødes i øjenhøjde, at det er muligt at diskutere, hvordan vi bygger modstand – og slår truslen fra højre tilbage.

Not lovin' it

Den 15. maj i år var der indkaldt til strejke blandt arbejderne på fast food-restauranter som McDonald's, Burger King, KFC og Wendy's. Der var strejker og demonstrationer i 36 lande.

Af Anne Lange

Alene i USA protesterede fast food-arbejdere i 158 byer. Kravet lyder på 15 dollars i timen og retten til at have en fagforening *Working poor.*

Mindstelønnen ligger i USA på 7,25 dollars (ca. 40 kr.) i timen, og en større og større del af arbejderklassen går efterhånden under betegnelsen working poor.

Ufaglærte arbejdere i Walmart og på fast food-restauranterne får altså knapt nok en løn til at brødføde sig selv og deres familier, og de har stort set ingen rettigheder på arbejdspladsen.

Kravet om ordentlige arbejdsforhold og en løn, man kan leve af, er for alvor blevet rejst siden 2012. Det har både involveret fast food-arbejdere, og senest – i februar i år – gik Walmarts medarbejdere i strejke.

Men hvorfor nu?

Mens det tidligere typisk var unge studerende, der havde disse usikre, underbetalte jobs, består arbejdsstyrken i disse Mc-jobs i dag i højere grad af arbejdere, som også har en familie, de skal forsørge.

De færreste har udsigt til bedre vilkår eller andet arbejdet, og det er måske grunden til at vi ser disse protester nu.

Det mest interessante i *Fight for* 15-kampagnen, er egentlig kravet om retten til fagforening, fordi det vil indebære muligheden for kollektive aftaler.

En lovgiven mindsteløn kan blive ædt af inflation, men retten til kollektive aftaler vil styrke arbejdernes mulighed for til en hver tid at kræve en løn, man kan leve af.

Se mere på fightfor15.org

Demonstrationer mod Front National over hele Frankrig

Omkring 10.000 mennesker, hovedsageligt unge, demonstrerede mod Front National (FN) i Frankrig torsdag den 29. maj – 4 dage efter EU-valget.

af Sylvestre Jaffard i Paris

Demonstrationerne blev indkaldt med kort varsel af en bred vifte af ungdomsorganisationer på venstrefløjen – fra MJS (det regerende socialistpartis ungdomsorganisation) til Front de Gauche (Venstrefronten) og NPA (Nyt Antikapitalistisk Parti) samt studenterforeninger og antifascistiske grupper.

I Paris demonstrerede over 4.000 mennesker, 1.500 i Toulouse, 1.000 i Lyon, 500 i Nantes, Bordeaux og Marseille.

Protesterne var levende, med slogans mod Marine Le Pen og mod racisme. Gamle favoritter som "første, anden eller tredje generation – vi er alle børn af indvandrere" og "Le Pen, du er færdig, for de unge er på gaden" rungede.

Det viser den afsky, som mange føler efter EU-valget, hvor FN fik 25 pct. af stemmerne og blev det største parti.

Mange mindedes april 2002, hvor nazisten Jean-Marie Le Pen (Marines far) fik stemmer nok til at gå videre til anden runde af præsidentvalget. Så udbrød der massedemonstrationer i hele Frankrig, som kulminerende med, at over en million mennesker demonstrerede i Paris på 1. maj.

Ånden i demoerne minder også folk om de studerendes protester mod regeringens udvisning af udenlandske studerende sidste efterår.

Selv om FN formåede at tiltrække et rekordstort antal stemmer, afviser de fleste mennesker i Frankrig partiet og alt, hvad det står for.

Demonstrationerne viser potentialet for at opbygge en bred og stærk bevægelse mod fascismen. En ny demonstration er planlagt til lørdag den 7. juni. Den vil mindes mordet på den anti-fascistiske aktivist Clément Meric, som blev dræbt sidste år af en nazistisk bølle.

En konference for at koordinere lokale kampagner mod den yderste højrefløj vil finde sted i Paris i slutningen af juni.

Oversat fra Socialist Worker (UK) nr. 2405, 29.5.2014

Ingen nationale svar på "social dumping"

Socialister må forsvare "arbejdskraftens frie bevægelighed". Charlie Lywood forklarer hvorfor.

EU's regler om arbejdskraftens frie bevægelighed, som er en følge af kapitalens frie bevægelighed, kan ses på to måder.

Det kan opfattes som noget, som giver den enkelte retten til at søge arbejde og et bedre liv overalt i Europa, og dermed et gode for arbejderklassen generelt set. Det kan vi som socialister kun gå ind for.

På den anden side opfattes denne ret i krisetider som en trussel mod den nationale arbejderklasse, som måske bliver underbudt af arbejdere fra andre lande, som er villige til at sælge deres arbejdskraft billigere.

Hvordan skal socialister agere i dette dilemma?

"Social dumping"

Det ene svar, som kommer fra den progressive og venstreorienterede del af fagbevægelsen, herunder Enhedslisten, tager udgangspunkt i det, de kalder "social dumping" eller endnu værre "velfærdsturisme".

Svaret er så at forsøge at lovgive gennem folketinget for at forhindre dette. Herunder at stemme imod EU's regler om lige velfærdsydelser til alle, som har lovligt ophold i medlemslandene.

Eller i forhandlinger med arbejdsgivere om kædeansvar overfor underentreprenører eller leverandører, således at der skal gælde de overenskomster, som er gældende på det danske arbejdsmarked.

Problemet opstår, hvis lovgiverne i Folketinget eller arbejdsgiverne ikke vil spille med.

Til alle tider har arbejdsgivere og lovgivere, hvis klassekamps-forholdene tillod det, udnyttet forskellige dele af arbejderklassen til at sænke lønnen for andre dele.

Kollektiv kamp

Svaret fra socialister er, at vi må bruge kampmidler som strejke og blokade til at forhindre denne udnyttelse. Vi må rejse parolen om, at vi alle – uanset hvilket land vi kommer fra – har en fælles interesse i at stå sammen.

Det er bestemt ikke den nemmeste vej. Men alternativet er at indtage positioner som "danske jobs til danske hænder", hvor man forsøger at appellere til arbejdsgiveres "national-sind" for at opnå sine krav.

Det er lidt som at tisse i bukserne for at holde varmen, da den samme parole kan bruges til at sænke løn og velfærd for at "redde" virksomheden fra at flytte til udlandet. Som det fx er tilfældet med Danish Crown.

Truslen fra østeuropæiske arbejdere bruges til at få os til at se det forkerte sted hen. Som før med muslimhetzen, som skulle få os til at tro, at hvis bare "de" ikke var der med deres mærkelige skikke, så gik det godt og harmonisk uden kriminalitet og social uro.

Ja til åbne grænser

Nu vil stærke kræfter have os til at frygte, at østeuropæere tager vore jobs og vores velfærd, alt imens regering efter regering forringer vores velfærd og arbejdsvilkår.

Hver gang politikere og medier kommer med sager, hvor udenlandske arbejdere "koster skatteyderne" nogle få millioner, så har arbejdsgiverne og de rige kostet skatteyderne lige så meget – bare i milliarder i stedet for i millioner.

Det hedder "del og hersk" og er lige så gammelt som klassesamfundet. Mens vi slås mod hinanden, så kan de rige grine hele vejen til banken.

Derfor må socialister være klare i spyttet: Det hjælper os ikke i kampen mod dårlige løn- og arbejdsforhold at begrænse udenlandske arbejderes ret til at søge arbejde i Danmark. Eller begrænse deres ret til børnecheck og andre velfærdsydelser.

Tværtimod må vi forsvare alle arbejderes ret til at søge lykken, hvor man tror, man kan finde den – og så forsøge at inddrage så mange som muligt i en kollektiv og solidarisk kamp mod velfærdens virkelige fjender: Arbejdsgivere, regeringer og borgerlige ideologer.

Modstand mod militærkup i Thailand

Thailands premierminister, Yingluck Shinawatra, blev væltet af den ikke-valgte forfatningsdomstol i starten af maj på en juridisk teknikalitet.

Af Giles Ji Ungpakorn

Yingluck er søster til den tidligere populistiske thailandske premierminister Taksin Shinawatra.

Senere erklærede general Prayuth Chan-ocha undtagelsestilstand i Thailand.

Militæret tog kontrol med alle radio- og TV-stationer. De har også taget opstilling ved de store vejkryds i hovedstaden Bangkok.

Hæren bad provins-embedsmand i Nordøst om at afgive rapporter til en militærlejr. Nordøst-området er en vigtig base for den pro-demokratiske rød-skjorte bevægelse.

De sidste 8 års politiske krise har bevist, at det at være i regering ikke betyder, at man kontrollerer staten. Der har været tre kup begået af domstolene, og to kup begået af militæret.

Masseprotester

Samtidig med militærkuppet udbrød der masseprotester i mange bydele i Bangkok, men også i Chiang Mai og andre byer.

Menneskemængder trodsede de bevæbnede tropper og bad dem om at gå hjem. Midaldrende kvinder skældte unge soldater ud.

Disse protester er spontane, men det ville være en fejltagelse at tro, at de er "uorganiserede". Pro-demokratiske aktivister har skabt græsrods-netværk i mange år.

Jo mere protesterne vokser, jo mere vokser selvtilliden for dem, som deltager i eller identificerer sig med dem.

Håbet er at denne bevægelse vil vokse og vil række ud til den organiserede arbejderklasse.

Militæret har, ret forudsigeligt, brugt sine kræfter på at arrestere og forhøre rød-skjorter og andre pro-demokratiaktivister.

Siden militærkuppet i 2006 har militæret været allieret med det "Demokratiske" Parti, en gadebevægelse, topembedsmænd og dommere, middelklasserne og forskellige konservative akademikere og NGO-ledere.

Det kræver enormt mod at trodse en militærjunta og stille sig foran bevæbnede soldater. I 2010 beordrede General Prayuth at myrde næsten 90 rød-skjorte-demonstranter, som krævede demokratiske valg.

De, som ønsker at ignorere kravene fra almindelige folk, siger, at krisen ikke er andet end elitens magtopgør. De siger, at opgøret er blevet fremskyndet af spørgsmålet om, hvem der skal efterfølge den aldrende konge som statsoverhoved.

Oprør

Men rød-skjorte-bevægelsen, som voksede frem efter militærkuppet i 2006, er den stærkeste sociale bevægelse i Thailands historie.

Den langvarige thailandske krise er i virkeligheden et resultat af sammenstødet mellem den konservative måde at føre politik på og en mere moderne måde. Thaksin Shinawatra, en milliardær-politiker, prøvede at modernisere det thailandske samfund for at øge konkurrenceevnen efter den asiatiske økonomiske krise i 1996.

Hans parti blev enormt populært efter at have indført den første universelle sundhedsordning og jobskabelsesprogrammer i land-områderne. Millioner af almindelige mennesker har en reel interesse i at beskytte demokratiet.

Demokrati kan kun opbygges, hvis et betydeligt antal rød-skjorter indser, at Pua Thai og rød-skjorternes lederskab ikke er villige til at lede kampen.

Thaksin er en milliardær, som ikke ønsker at lede en kamp for demokrati. Det er på høje tide at opbygge en uafhængig pro-demokratisk bevægelse baseret på rød-skjorterne, med klare forbindelser til den progressive arbejderklasse og bønderne.

Giles Ji Ungpakorn var medstifter af Turn Left Thailand. Han bor i eksil i England.

Artiklen er en forkortet og redigeret udgave af artikler på socialister.dk

Ukraine

Situationen er flydende

Den store vinder af det ukrainske præsidentvalg er chokolade-oligarken Petro Porosjenko.

Af Charlie Lywood

Men det er ikke den ukrainske befolkning, der vinder. Porosjenko vil skrive under på en associeringsaftale med EU, som vil betyde angreb på velfærd og tilskud til varme og husleje. Han vil slå ned med hård hånd på separatister i øst og dermed risikere en borgerkrig, som Rusland næppe vil holde sig udenfor.

Baggrunden for præsidentvalget i Ukraine har været dyster. Rusland fortsætter med at forsøge at omgøre Maidans sejr over tidligere præsident Janukovitj, der flygtede over hals og hoved i februar, efter flere måneders massivt folkeligt oprør.

Opmuntret af den relativt nemme sejr ved annekteringen af Krim i marts måned har prorussiske separatister den seneste måneds tid forsøgt at destabilisere det østlige Ukraine. Paramilitære grupper har taget kontrol over en række bygninger i de østlige, store byer.

Samtidig afholder 40.000 russiske tropper øvelser ved grænsen, og er en latent trussel mod den ukrainske overgangsregerings forsøg på at genvinde statslig kontrol i området. Overgangsregeringens halvhjertede forsøg på at generobre de besatte bygninger vidner om deres frygt for en ny russisk militær-operation.

Nationalister styrkes

Samtidig øges splittelserne i befolkningen, så nationalisterne styrkes. Et tragisk eksempel af dette var da 38 pro-russiske demonstranter brændte ihjel i en fagforeningsbygning i Odessa (en hovedsagligt ukrainsk-talende by), efter de havde søgt ly fra pro-Kiev demonstranter inklusive aktivister fra den fascistiske Højre-Sektor.

Det er endnu uklart om branden startede på baggrund af molotovcocktails, der blev kastet ind i bygningen, eller en molotov-cocktail, der blev kastet fra bygningen, men som blev i bygningen. Begge sider anklager politi og sikkerhedsfolk, for ikke at gribe ind.

I modsætning til i Krim synes der ikke at være den store folkelige opbakning hverken til de paramilitære, pro-russiske grupper eller til løsrivelse fra Ukraine.

Mens 72 pct. i Donetsk synes, at overgangsregeringen i Kiev er illegitim, støtter kun 27 pct. af befolkningen løsrivelse fra Ukraine.

Donetsk er den største østukrainske by, hvor Ukraines rigeste oligark, Akhmetov, ejer det meste. Hvis man tager hele Østukraine falder procenten for løsrivelsen til 15,5 pct.

Dette kan også forklare den manglende aktive støtte til de paramilitære grupper, og det giver en forklaring på at de så relativt nemt kunne fordufte fra blandt andet Donetsk.

Det skete, da Akhmetov opfordrede sine ansatte på Ukraines størst stålværk og minearbejderne fra Donbass regionen (han har 350.000 ansatte i sine virksomheder) til at tage fri med løn og "genoprette orden" i Donetsk og fem andre byer i Østukraine.

Det har antageligt medvirket, at Putins styre har lagt afstand til separatister og opfordret til dialog om Ukraines fremtid.

Arbejderne gik ubevæbnede ind i byen, og alle de pro-russiske grupper forlod de besatte bygninger. Kun i Mariopol (regionens næststørste by) kunne de ikke fordrive de prorussiske grupper.

Akhmetov støttede oprindeligt Janukovitj, men har skiftet side. En ædruelig forklaring på, at han "tør" slippe arbejderne løs og tage kontrol med i hvert fald Donetsk, er, at han hellere vil være en stor fisk i en lille sø end en lille fisk i den store russiske sø.

Det lykkedes dog bevæbnede og maskerede separatister at lukke 75 pct. af valgstederne i Donetsk-regionen på valgdagen den 25. maj. Så situationen er flydende.

Men Akhmetov har sluppet nogle kræfter løs, som kan vende sig mod ham selv og resten af de oligarkiske magthavere.

Håbet er, at de i stedet kan forbinde sig med den del af Maidan-bevægelsen, som krævede frihed og social velfærd og en ende på korruption. I stedet fik de blot endnu mere nationalisme og en fortsættelse af oligarkernes magt. Dette håb er ukrainernes håb.

Game of Thrones

Et spejl på vores virkelighed?

Indrømmet, jeg er hooked. Det amerikanske HBO's serie "Game of Thrones" er ikke kun jeg, men millioner af andre blevet fanget af.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Seriens popularitet er enorm. Det er fx den mest pirat-kopierede TV-serie nogen sinde.

Da fjerde sæson af serien havde premiere i Danmark, mødte 3.000 fans op i Østre anlæg i det centrale København for at se årets første afsnit. Rystende af kulde, indhyllet i tæpper, med øl og cigaretter blev serien vist på storskærm. Det blev slået fast, at serien er noget for sig selv.

Denne serie er ikke et kritisk mesterværk, men en mainstream-serie og til tider blot "soap" og kliche. Men jeg vælger her at fokusere på den dybde, jeg også ser i serien.

Serien Game of Thrones, starter med at Ned Stark, den højt respekterede hersker af "Norden", bliver bragt til hoffet på Kings Landing for at tjene som kong Robert Baratheons udvalgte rådgiver efter forgængerens mystiske død. Meget peger på, at det er rige og magtfulde folk, der har stået bag.

Fra dette udgangspunkt udvikler serien sig til en kamp mellem 7 forskellige slægter i det mytiske rige Westeros. Herfra udspringer en historie, hvor konger og dronninger kæmper om magten ved hjælp af drabelige hære, ægteskaber, erotik, løgne, drager og magi – et univers, hvor ingen er sikre, og hvor intet udfald er forudsigeligt.

Nogle vil sige, at det er den dyre produktion, flotte scener og de gode skuespil-præstationer, som gør serien værd at se. Andre vil sige, at det er de mange kampscener og det voldelige univers kombineret med pornografiske sexscener, som gør denne serie så populær. Alt dette er rigtigt, men jeg ser et lag mere.

Game of Thrones er ikke bare et ekko af middelalderens Europa, men er bemærkelsesværdig for sine paralleller til den verden, vi lever i dag. Der er noget realistisk i dette fantasy-univers.

"Winter is coming"

I Westeros kan ingen huske sidste vinter. Og dog er Stark-familiens motto: "Winter is coming" (Vinteren er på vej). Og i nord bag den store mur, som er bygget for at beskytte den civiliserede verden, er en zombielignende race igen ved at røre på sig.

Men truslen fra den lange vinter fra nord er der kun meget få som tager seriøst.

Som andre før mig har påpeget, ekkoer dette vores verdens både miljømæssige og økonomiske krise. Hvor den voksende klimakrise bliver ignoreret, og hvor mange har overbevist sig selv om, at den ikke eksisterer.

Den kollektive fornægtelse er en tydelig reference til vores verden af i dag.

Alles krig mod alle

De herskende i Westeros smeder alliancer på kryds og tværs af familier for at føre mere effektiv krig i kampen for at sidde på "The Iron Throne". Denne konkurrence er som en besættelse for de stridende magthavere.

Rivaliseringen om magten ødelægger familier og mennesker, men er samtidig den kraft, som får handlingen til at skride fremad.

Igen som et spejl på vores fremskredne kapitalisme, hvor konkurrencen påvirker flere og flere dele af vores liv. Og hvor den økonomiske rivalisering mellem staterne gang på gang bliver til regulære konflikter. Med store menneskelige omkostninger til følge.

Det nye er på vej

Den gamle orden i Westeros er under opløsning. Jo længere man kommer frem i serien jo tydeligere bliver det, at den gamle verden er ved at smuldre. Interne konflikter og mere eller mindre sindssyge magthavere er ved at føre de gamle riger i ruin.

Det er et spejlbillede på vestens politiske og økonomiske system, som er under erosion. Vore virkelige politikere er mindre troværdige end brugtvognsforhandlere. Den økonomiske krise skaber kaos og elendighed. Vores system er lige så ustabilt som i Westeros.

Samtidig er der nye magter på vej i Westeros. Dragemoderen Kalisi fra riget mod syd er på vej mod nord med sin hær af oprørske slaver. En hær, som igennem hele serien kun er blevet stærkere og nu bakkes op af 3 snart fuldvoksne drager!

Og fra nord bag muren er "de vilde" ved at samle sig i en mægtig hær for at trænge sydpå for at få del i den velstand, de så længe har været udelukket fra.

Her er igen en parallel til vores verden af i dag. Også i vores samfund er en ny kraft ved at røre på sig. Nemlig massernes oprør fra neden. Tydeligst med det arabiske forår (Kalisis slavehær), men også Occupy og Brasiliens unge og arbejderne i Kina.

Vi har ingen drager. Men en solidarisk massebevægelse kan være lige så frygtindgydende som selv den mægtigste drage!

Kunst: mellem oprør og undertrykkelse

Denne avis har som mål også at beskæftige sig med kunst og kultur.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Vi ønsker både at fremhæve den undergrundskultur, som du ikke læser om andre steder. Den kunst som forsøger at holde sig fri af kontrol og kæmper for at forblive kritisk. Men vi vil også forsøge at forholde os til den dominerende mainstream-kultur, som fylder rigtig meget.

Oprør og frihed

Men hvorfor beskæftige sig med kunst? Jo, fordi kunst er et udtryk for det, vi slås for som socialister; mennesker, der tager sig frihed til at kritisere og genskabe vores samfund – så vi kan se og forstå det på en ny måde.

Kunst er et udtryk for det frie, kreative og kritiske i mennesket. Der er altså en grundlæggende modstandskraft i kunst. Som Leon Trotskij formulerede det i 1938:

"Overordnet set er kunst et udtryk for menneskets behov for et harmonisk og fuldstændigt liv, det vil sige dets behov for de væsentlige goder, klassesamfundet har berøvet det for. Det er derfor en protest mod virkeligheden, hvad enten den er bevidst eller ubevidst, aktiv eller passiv, optimistisk eller pessimistisk, der altid udgør en del af et virkeligt kreativt stykke arbejde."

Enhver ny tendens inden for kunsten er startet med et oprør, med et brud med samfundets normer.

Dominans og kontrol

Samtidig har det kapitalistiske samfund vist sin styrke ved at være i stand til at kontrollere det oprørske inden for kunsten, ved en kombination af undertrykkelse, omklamring og tilskyndelse.

Den dominerende kultur i dag er netop udtryk for det modsatte af det frit skabende menneske, men derimod kendetegnet ved profit og konkurrence og reproduktion af de herskende normer om køn, succes og konkurrence.

Den kunstneriske elite er inviteret til bal hos dronningen og forsøgt gjort ufarlig ved priser og cocktail parties. Imens får vi andre serveret X-faktor og Melodi Grand Prix i den bedste sendetid i flimmeren.

Et af de store problemer for vores samfundsmæssige udsyn, og dermed for kunsten, er manglen på et troværdigt alternativ til vores kriseramte samfund.

Et sigende billede på vore tids kultur er formuleret af filosoffen Slavoj Žižek. Han siger, at det er lettere at forestille sig en økologisk katastrofe, der udsletter menneskets civilisation her på jorden, end at forestille sig en sejrende arbejderrevolution og "kommunisme" (i ordets oprindelige forstand).

En kulturel opblomstring hænger derfor sammen med en opblomstring af en ny bevægelse, en genoplivelse af et reelt håb for fremtiden.

Et nyt oprør mod samfundets katastrofekurs vil hænge sammen med et oprør for at forandre kunsten. En samlet bevægelse, som vil kunne afløse den pessimisme, som i øjeblikket dækker for menneskehedens horisont.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.
Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Tag byen tilbage – kig forbi Byhave 69

Siden Ungdomshuset blev ryddet i 2007, har Jagtvej 69 ligget øde hen.

Af Anne Lange, foto: Mette Kramer Kristensen

Den historiske grund har ligget som kombineret losseplads og offentligt toilet og generelt været en trist påmindelse om, hvad normalisering betyder.

Men en lørdag i maj mødtes en flok aktivister og lavede det om. Med trillebøre, havehandsker og grønne fingre tog de "det første spadestik" til Byhave 69.

Byhaven er tænkt som et åbent projekt, hvor alle, der har lyst, er velkomne til at komme og sætte deres præg. Indtil videre er der plantet blomster, krydderurter og grøntsager, bygget et legehus og meget mere.

Ifølge ejerne af grunden (Procasa), er planen at bygge et indkøbscenter, men man skulle tro, de havde glemt alt om adressen. Heldigvis har de politiet, til at værne om deres private ejendomsret. I løbet af byhavens første dages levetid, dukkede politiet op og delte bøder ud.

Byhaven har ellers været taget godt imod af naboer til den ellers triste, tomme grund. Det er svært at finde på noget ondt at sige om denne fredelige gør-det-selv-byfornyelse.

Men for politiet og den private ejendomsret er det åbenbart bedre, at dette lille sted flyder med brugte kanyler, ukrudt og affald, end at der gror blomster og grøntsager.

Praktisk info

Fællesmøde i haven hver tirsdag kl. 18.00
Tjek *Byhave 69* på facebook for info om aktiviteter

Løkkes kvaler

Det skulle være så nemt. Løkke skulle bare holde kæft indtil næste valg. Så ville Thorning vælte sig selv, og Venstres formand kunne sætte sig i statsminister-stolen.

Af Jørn Andersen

Men nu satser bookmakerne på, at Løkke ikke er formand for Venstre ved næste valg. Internt i Venstre skærpes fronterne.

For det handler ikke kun om Løkkes personlige fremtid. Hans lidt for letsindige omgang med andres penge kan (måske) betyde, at de borgerlige ikke kommer i regering ved næste valg.

Løkkes kort

Løkkes bedste kort er, at det ikke just er lysende afløsere, der står i kø. Når valget står mellem Kristian Jensen, Peter Christensen eller Søren Pind, forstår man, at Venstres ledelse tøver med fyresedlen.

Den anden borgerlige leder, DF's Thulesen Dahl, er selv klar over, at han ikke bliver statsminister. I hvert fald ikke lige nu.

Den borgerlige fløj står med en vingeskudt leder – og ingen gode kandidater til at tage over. Om Venstre satser på Løkke eller Kristian Jensen, ved du, når du læser dette.

Løkkes skyld

Men hvorfor rammer disse, i det store billede, ret små sager Venstre så hårdt? Nogle lidt for dyre rejser, en lidt overdreven ekvipering og et par familiemedlemmer ekstra med på forretningsrejse – intet af det ser ud til at være strafbart.

For nogle Venstre-vælgere handler det om "Løkkes moralske kompas". Og ja, der er noget moralsk anløbent i helst at ville bruge andres penge. Især når man i forvejen tjener 1.458.214 kr. om året fra de offentlige kasser.

Men for mange andre handler det om, at Venstres velpolerede medie-image – om at være de hårdtarbejdende og ansvarliges repræsentant – langsomt er blevet punkteret.

Det billede falmede, da man ved skatteforliget i 2012 var mest optaget af, at de aller-rigeste skulle slippe billigere.

Løkkes vælgere

Når Løkke så bagefter bliver afsløret med et lidt for livligt privatforbrug, så begynder folk at sammenligne med deres egen situation.

Bedre bliver det ikke, når Claus Hjort bortforklarer det hele med, at i Venstres "topmoderne virksomhed" falder der naturligvis noget af til hårdtarbejdende medarbejdere som Løkke.

Så begynder folk at sammenligne med deres egen arbejdsplads, hvor de eneste, der falder noget af til, er cheferne. Og så tænker de, at ens egne chefer er slemme nok. Vi behøver ikke én af samme slags som statsminister.

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

København
Mødes torsdage kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.

12. juni: Socialister og bevægelser

19. juni: Hvad med klimaet?

26. juni: Et rødt eller brunt Europa?

Odense
Mødes kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.

12. juni: Studiekreds: Sådan fungerer marxismen

19. juni: Socialister og religion

26. juni: Kina dengang og nu.

Aktiviteter i juli måned: Se Facebook: https://www.facebook.com/72553037371/ eller kontakt Jens, tlf. 2426 8023.

Midtjylland
Mødes kl. 19.00, Silkeborg Medborgerhus, Bindslev Plads 5. Kontakt Kasper, 6019 0217, for mere info.
Torsdag 12. juni: Arbejdermagt: Arbejderråd og rådsmagt i en socialistisk strategi

Århus
Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Jørgen, 2984 7734, for mere info.

Tirsdag 24. juni: "Prekariatet" – er arbejderklassen blevet mere fragmenteret?

Bornholm
Mødes kl. 19.00 på Rønne bibliotek. Kontakt Jesper, 5054 3481, for info om møder og aktiviteter.

Onsdag 11. juni: Arbejdermagt – nøglen til forandring

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Den dag nazisterne blev smidt ud af byen

10. maj ville organiserede nazister for første gang siden 2. verdenskrig demonstrere i København. Dagen blev et vigtigt skridt fremad for opbygningen af en bred antifascistisk modstand.

Af Bo Nielsen, foto: Mette Kramer Kristensen

Så snart den nazistiske organisation Danmarks Nationale Front havde anmeldt en demonstration "imod moskeer", startede mobiliseringen på venstrefløjen imod nazisterne.

RacismeFri By (RFB) indkaldte til demonstration gennem det indre København under parolen Sammen for mangfoldighed – Mod nazisme.

Det blev en flot og stemningsfyldt demonstration med ca. 900 deltagere af alle typer – fra enkelte socialdemokrater over socialister fra bl.a. SF og Enhedslisten til antifascister fra AFA. Fagbevægelsen var repræsenteret på talervognen.

Kampråb som "Vi er alle antifascister" og "Ingen nazister i vores gader" holdt den radikale politiske linje i en mangfoldig og bred demo.

Denne kombination af bredde og radikalitet i udtrykket var et foreløbigt højdepunkt i opbygningen af RacismeFri By.

Et nederlag til nazierne

Da ca. 35-40 nazister fra Danmarks Nationale Front og DNSB ankom til Christiansborg Slotsplads, ringede de omkringliggende kirker "fare" med klokkerne – så vidt vides ligeledes første gang siden besættelsen.

Politiet havde, muligvis af hensyn til Melodi Grand Prix, valgt ikke at gøre det store ud af at afskærme nazierne. Det til trods for, at AFA havde indkaldt til en aktion efter at RacismeFri By-demonstrationen var færdig, der skulle konfrontere nazisterne.

I stedet trak civilklædte betjente stavene mod de ca. 300 antifascister, der pludselig kom løbende mod nazi-demonstrationen, og så var nazi-demoen efter få minutter opløst, og tingene udviklede sig pludselig meget hurtigt.

De antifascistiske kampråb rungede. Et banner med budskabet "Black and white – unite and fight – Internationale Socialister" blev foldet ud få meter fra nazisterne, og mange moddemonstranter blev tilbageholdt og enkelte anholdt.

Opbyg en bred anti-nazistisk bevægelse

Fortsat fokus på bredde i RacismeFri By er afgørende for, om vi i fremtiden kan opnå en antifascistisk bevægelse, der rækker ud over et afgrænset miljø på den yderste venstrefløj.

Bygger vi lokale RFB-grupper i flere byer, på arbejdspladser og uddannelsessteder, spredes aktivismen og de politiske diskussioner også mere jævnt ud i arbejderklassen og i indvandrermiljøer.

Det er en fælles opgave for alle aktivister i arbejderbevægelsens partier, for aktive i fagbevægelsen og i uddannelsesorganisationerne – og for alle, der bare vil sige: Aldrig mere nazisme!

Skifergas Nej Tak

Stop Danmarks nye energi-mareridt

Måske ligger der en skat gemt i den danske undergrund. En skifer-skat, som kan kaste Danmark ud i et energi-eventyr, som legitimeres som starten på omstilling til vedvarende energi. Men det er kun et eventyr for et lille mindretal.

Tekst og foto Marie Jæger

For det store flertal er der absolut intet bæredygtigt eller eventyrligt ved skifergas. Det er et mareridt om forurening af drikkevand, ødelæggelse af naturen og udsættelse af den grønne omstilling, som bliver en mere og mere presserende nødvendighed.

Derfor havde græsrodsorganisationen *Skifergas Nej Tak* indkaldt til demonstration mod udvinding af skifergas den 31. maj i København. Trods sagens begrænsede medie-bevågenhed dukkede der 150-200 mennesker op til demonstration.

Socialistisk Arbejderavis benyttede lejligheden til at få en snak med Mads, som er aktivist i organisationen, om kampen mod skifergas og vejen til grøn omstilling:

"Skifergas promoveres over hele verden som den nye tids grønne teknologi. Skifergas er det samme som naturgas, men det udvindes på en mere giftig måde og er derfor sammenligneligt med kul.

Vi er her i dag for at kræve et forbud mod fracking (udvinding af skifergas, red.) og skifergas og for at vise vores solidaritet med de mennesker i Europa, som lige nu kæmper den samme kamp mod forurening af deres drikkevand og angreb på deres energiforsyning.

"Det vigtigste er en bred mobilisering"

Det, vi forsøger at gøre idag, er at skabe en bredere folkelig modstand imod skifergas. Så kan vi også få større organisationer, som Dansk Naturfredningsforening til at kræve et forbud. Det er klart, at Dansk Naturfredningsforening har bedre mulighed for at påvirke politikken end en lille græsrodsbevægelse som Skifergas Nej Tak."

Personligt mener Mads, at der også er behov for mere radikal modstand. "Personligt mener jeg, at vi skal låse os fast til boreriggen, når den kommer. Det var sådan, de blev stoppet i Sverige, og det er sådan, de er ved at blive stoppet i England."

"Men det vigtigste er, at vi skaber en bred mobilisering. Det eneste, der samler Skifergas Nej Tak som græsrodsorganisation, er, at vi vil have et forbud mod skifergas og et forbud mod fracking. Så der er rigtigt mange forskellige holdninger og idéer inden for bevægelsen."

Læs mere på skifergasnejtak.dk
Vi har beskåret interviewet, men du kan se resten på socialister.dk

Tålmodige, hårdtarbejdende, stille og billige

… ellers kan man altid smide dem ud af Danmark

Af Christine Bergen

Hvis man som au pair bliver gravid under sit ophold i Danmark får man besked af myndighederne på at forlade Danmark inden 30 dage.

Da en undersøgelse i slutningen af april fastslog, at der ikke var lovhjemmel til det, stoppede beskæftigelsesminister Mette Frederiksen hjemsendelserne midlertidigt. Om hun vil søge at ændre loven, så hjemsendelserne kan genoptages, er endnu uklart.

Normalt er gravide beskyttet mod fyring. De har ret til barsel og økonomisk støtte – og børnene har ret til børnepenge og mange andre ting. Når de hjemsendes, mister kvinderne og deres barn disse rettigheder.

Au pairs må ikke have en familie. Den regel tvinger de kvinder, der bliver gravide, til at vælge mellem abort, hjemrejse eller at leve under jorden i Danmark.

Der er ca. 4.000 au pairs i Danmark. I første halvdel af 2013 henvendte 41 af dem sig til FOA med sager om graviditet eller abort.

Rendyrket racisme og kvindeundertrykkelse

Line Bale ejer “Au pair Agency Denmark”, som formidler kontakt mellem au pairs og værtsfamilier. Efter hjemsendelserne blev stoppet, vil hun betale 10.000 kr. til alle filippinske au pairs, som ikke bliver gravide under deres 2 års ophold i Danmark. Til avisen.dk siger hun:

“Filippinske piger vil gøre alt for at blive i landet, så vi tror, at det bliver et gigantisk problem. Derfor laver vi en bonus, som vil være attraktiv for dem, som kun tænker i penge … Uden den risiko (for at miste pengene, red.) er der mange, som vil spekulere i det. En tur til byen, og så er hun måske blevet gravid. Det bliver jo katastrofalt.”

Overklassefænomen

Langt de fleste au pairs arbejder i “whisky-bæltet” for rige familier i store huse. De arbejder for 3.150 kr. om måneden plus kost og logi. Deres arbejdstid er (ifølge reglerne) max 30 timer om ugen, selv om en undersøgelse (lavet af Vanessa Agreda, som er au pair) viser at 80 pct. arbejder længere.

De fleste au pairs kommer fra Filippinerne. Om det tal siger Vanessa Agreda: “Som jeg har hørt flere værtsmødre sige, er vi … rigtig gode til at tale engelsk. Og så arbejder vi hårdt. Vi er tålmodige, og vi er stille.”

På papiret har au pair ordningen “kulturel udveksling” som formål. Reelt er det blevet en måde, hvorpå rige familier kan bruge underbetalt arbejdskraft til at passe huslige opgaver og børn.

Og selvom au pair’erne på papiret har visse rettigheder, bliver de ofte ikke overholdt. Deres udsatte situation gør det sværere at sige fra.

Faglig organisering forsøgt stoppet

For nogle år siden begyndte FOA at organisere au pair’erne, som indtil da ikke have nogen organisering. Jean Gocotano – som selv var au pair fra Filippinerne – spillede en afgørende rolle for at samle au pair’erne.

Hun blev valgt som talsperson og tilbudt job som organizer af FOA, da hendes au pair-stilling var udløbet. Men Jean fik afslag på sin ansøgning om opholdstilladelse, fordi myndighederne mente, at det job, hun skulle besætte, sagtens kunne varetages af andre fra et EU-land.

Efter en kampagne og klagesag fik Jean dog lov at blive i Danmark og organisere au pair’erne.

I dag er 400 au pairs organiseret – opbygningen af det netværk bliver afgørende for at gøre op med de ekstremt undertrykkende vilkår, som disse kvinder arbejder under.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N